Dattātreya

# Avadhūta Gītā

**Mesajul lui Avadhūta, înţelept printre înţelepţi, este de o simplitate dezarmanta: „Totul este Beatitudine, eu sunt precum cerul”. Aceste cuvinte se adresează Minţii.**

**Prin acest dialog între Gândire (care este numai nelinişte) şi Conştiinţa (care este numai serenitate), autorul ne invita să fim liberi, eliberaţi de toate legăturile, împăcaţi şi luminoşi.**

**Aceasta Gītā este unul dintre marile texte ale spiritualităţii indiene. Ea este atribuita lui Dattātreya şi aparţine tradiţiei Advaita Vedānta.**

**Alain Porte în Avadhūta Gītā, Dattātreya nu caută argumente sau justificări logice care să îi susţină viziunea. El face pur şi simplu cele mai uimitoare afirmaţii despre ceea ce suntem cu adevărat, iar mesajul său are un farmec aparte deoarece are savoarea revelaţiei, şi nu caracterul arid al unei dizertaţii teoretice. El ne dovedeşte astfel că pe cât este de înalta, Advaita, viziunea non-dualităţii, ea este şi foarte simpla, în acelaşi timp. Avadhūta Gītā este fascinanta în primul rând pentru freamătul inimii, inspiraţia, puritatea viziunii pe care Dattātreya, „încarnare a beatitudinii” – aşa cum se descrie pe el însuşi – ne-o induce. Acest suflu inspirator pluteşte pretutindeni în această lucrare, deasupra conceptelor şi imaginilor mentale. De aceea este o Gītā, un cântec, şi nu un simplu text. Iar cântecul lui Avadhūta izvorăşte din liniştea absolută a conştiinţei unei fiinţe desăvârşite.**

**Claudiu Trandafir**

coperta: Teodor Sébastian

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României**

**DATTATREYA**
**Avadhuta-Gītā** / Dattātreya;
trad. din lb sanscrită: Alain Porte;
trad. din lb. franceză: Simona Trandafir, Veronica Godeanu; ed.: Simona Trandafir.
— Braşov: Kamala, 2008
ISBN 978 – 973 – 1837 – 11 – 6
I. Porte, Alain (trad.)
II. Trandafir, Simona (trad.; ed.)
III. Godeanu, Veronica (trad.)
294.5

***Avadhuta Gita – Ma nature est béatitude***
*Editions Accarias – l'Originel* Toutes les droits réservées.
2008 Editura Kamala

ISBN 978 – 973 – 1837 – 11 – 6
Dattātreya

**Avadhuta Gita**
Totul este Beatitudine Eu sunt precum cerul sunt liber traducere din limba sanscrita
Alain Porte traducere din limba franceză
Veronica Godeanu şi Simona Trandafir Prefaţă de Claudiu Trandafir

**EDITURA KAMALA 2008**

## Prefaţă pentru ediţia în limba română

### Dattātreya

Dattātreya este unul din marii învăţători mitici ai Indiei. Numele lui înseamnă „Datta, fiul lui Aţi". Este

menţionat în Purāna-e ca unul din acei aşa-numiţi „înţelepţi nebuni”, al căror comportament se afla dincolo de orice norme sociale. Data naşterii sale nu a putut fi stabilită cu precizie, dar se ştie că a răspândit aştāhgayoga (yoga celor opt stagii).

Despre Dattātreya se spune că a fost un avatāra sau, altfel spus, una dintre încarnările lui Viṣṇu care a adus cunoaşterea spirituală făcând-o accesibilă tuturor oamenilor, indiferent de castă, religie sau statut social. Astfel, el a unificat învăţătura spirituală printr-o universalizare a diferitelor viziuni religioase şi prin raportare la Suprema Realitate. Desigur, în acele vremuri (ca şi acum de altfel) aceasta ar fi putut să pară drept o mare blasfemie, ori erezie… A-i învăţa pe cei din castele inferioare sau a fi în mijlocul celor de altă religie erau lucruri greu de acceptat. Dar Dattātreya trăia complet liber. El nu ţinea seama de

Interdicţiile absurde, limitatoare ale unor norme sociale (castele de exemplu) sau religioase. A fost însă mereu consecvent principiilor armoniei divine.

A fost considerat un adept al Šakti-smului (tradiţia spirituală în care divinul este adorat sub aspect feminin, în general ca Mama Divină) dar, pe de altă parte, numele său este asociat în primul rând cu Advaita Vedānta. Tratatele importante ale acestei filosofii – Avadhūta Gītā, Jīvanmukti Gītā şi Tripura Rahasya – îi sunt atribuite tot lui Dattātreya.

Revendicat ca mare tantric de adepţii tantrismului, dar şi ca marele lor înţelept de către vedantici sau de către adoratorii lui Śiva, Dattātreya îşi păstrează misterul învăluit de orbitoarea lumină a învăţăturilor sale.

Este de multe ori reprezentat având trei capete ce corespund simbolic trinităţii hinduse: Brahma (Creatorul Universului), Viṣṇu (Cel care menţine Universul), Śiva (Cel care resoarbe Universul). Sunt texte care vorbesc despre Dattātreya ca fiind guru-l (maestrul) tuturor maeştrilor, ce

se încarnează ori de câte ori omenirea are nevoie de un impuls spiritual.

Dincolo de legende, textele spirituale vorbesc despre înţelepciunea lui Dattātreya, cel care a transcens iluzia dualităţii, Maya.

**Avadhūta Gītā**

Avadhūta – „cel care se află în afara castelor” – este numele atribuit unui yoghin care a atins eliberarea spirituală şi trăieşte beatitudinea. Un avadhūta mai este denumit simbolic şi „Lebăda supremă” (paramahamsa). Despre o astfel de fiinţă se spune că aduce, prin revărsarea de graţie care o însoţeşte, eliberarea spirituală a 101 generaţii din familia în care se naşte.

Gītā înseamnă cânt. Avadhūta Gītā este aşadar „Cântul Lebedei supreme”. Avadhūta Gītā este un text despre fiinţa care a atins eliberarea spirituală, despre viziunea sa asupra Creaţiei, Iluziei, Adevărului şi Fericirii.

Impresionantă în acest cânt este în primul rând recunoaşterea beatitudinii ca esenţă a tot, ca expresie totală a Conştiinţei, a lui Dumnezeu în oameni, creaţie, transcendenţă.

Mintea, cea care este subiectul atâtor controverse filosofice, cea despre care unii spun că trebuie adusă la tăcere, iar alţii o consideră un instrument de perfecţionare, mintea se află aici într-un dialog cu Avadhūta. Cu multă compasiune şi iubire, Avadhūta îi arată şi ei Adevărul. Gradat, nimic limitat, efemer nu mai rămâne, decât Beatitudinea ce-şi cântă nemurirea în inimile noastre.

**Inima Spirituală, Sinele Suprem, Atman**

Eu nu sunt eu, Nici Tu nu eşti Tu, Nici Tu nu eşti eu.
Şi totuşi, eu sunt Tu, Tu eşti Tu şi Tu eşti eu.

Am devenit Unul, într-atât încât nu mai ştiu dacă Eu sunt Tu, Sau Tu eşti eu.

*Rumi*

Sinele Suprem, Ātman, este unul din cele mai importante concepte introduse de filosofia orientală. Dar el nu este doar un concept abstract ori un simplu nume. El sugerează cel mai adânc adevăr-conştiinţa divină, esenţa noastră supremă care este identică cu esenţa Totului. Revelarea Sinelui exprimă deplina libertate, fericire, împlinire – acea eliberare de suferinţă, efemeritate, iluzie.

**Filosofia Advaita Vedānta**

„Aforisme cum ar fi: *Tat Tvam Asi* – „Acela eşti tu" – dovedesc cu adevărat că tu eşti „Acela".

fără un al doilea şi acelaşi în toate.

Cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?"

*Dattātreya – Avadhūta Gītā, V, 2*

Noţiunea unităţii totului constituie substratul filosofiei Advaita Vedānta. În limba sanscrită „Advaita" înseamnă „non-dualitate", iar „Vedānta" înseamnă „sfârşitul Vedelor". În acest context, Vedele sunt expresia cunoaşterii străvechi, tradiţionale, convenţionale. Astfel, Advaita Vedānta poate fi tradusă prin „conştiinţa non-dualã care se revelează la sfârşitul cunoaşterii discursive sau, mai bine spus, dincolo de aceasta".

Există patru afirmaţii vedantice fundamentale, denumite Mahāvākya-uri, ce exprimă idei forţă care sintetizează experienţa spirituală în Advaita Vedānta.

Fiecare dintre cele patru Vede conţine câte una dintre aceste afirmaţii ce se regăsesc apoi în Upanişad-e. Mahāvākya-urile, marile rostiri, sunt afirmaţii despre adevărul ultim, Satya, al totalei unităţi şi unicităţi divine. Acestea sunt:

***Prajnāna Brahma*** – Conştiinţa este Brahman (Realitatea Supremă).

Aceasta este numita Svarupabodha-Vākya, afirmaţia ce exprimă natura lui Brahman şi a Sinelui divin. Ea apare în Ṛgveda şi în Altareya-Upanişad.

***Aham Brahma Asmi*** Eu sunt Brahman.

Aceasta reprezintă Anusandhana-Vākya, ideea forţă

cu care un aspirant la desăvârşirea spirituală ar trebui să-şi impregneze mintea şi întreaga fiinţă. Ea apare în Yajurveda şi în Brhadăranyaka Upanişad.

***Tat Tvam Asi*** – Tu eşti Acela (Brahman – Realitatea Supremă).

Aceasta este afirmaţia pe care ar trebui să o folosească un maestru spiritual autentic pentru a-şi îndruma discipolul. Ea apare în Sāmaveda şi în Chãndogya Upanişad.

***Ayamatma Brahma –*** Acest Ātman (Sinele Suprem) este Brahman (Realitatea Supremă).

Aceasta a fost denumită Anubhavabodha Vākya, revelaţia care exprimă experienţa intuitivă a celui ce îşi revelează natura divină. Ea nu mai este o afirmaţie, ci a devenit o exclamaţie extatică. O găsim în Atharva Veda şi în Mandukya Upanişad.

Alături de aceste patru Mahāvākya-uri, găsim adesea o a cincea, ce nuanţează aceeaşi revelaţie a unităţii:

***Sarvam Khaividam Brahma –*** Toate acestea sunt într-adevăr Brahman.

Cu aceste afirmaţii am intrat direct în esenţa filosofiei Advaita Vedānta.

În Avadhūta Gītā, Dattātreya nu caută argumente sau justificări logice care să îi susţină viziunea. El face pur şi simplu cele mai uimitoare şi fascinante afirmaţii despre ceea ce suntem cu adevărat, iar mesajul său are un farmec aparte deoarece are savoarea revelaţiei, şi nu caracterul arid al unei dizertaţii teoretice. El ne dovedeşte astfel că pe cât este de înaltă, Advaita, viziunea non-dualităţii, este şi foarte simplă, în acelaşi timp. Avadhūta Gītā este fascinantă în primul rând pentru freamătul inimii, inspiraţia, puritatea viziunii pe care Dattātreya, „încarnare a beatitudinii” – aşa cum se descrie pe el însuşi – ne-o induce. Acest suflu inspirator pluteşte pretutindeni în această lucrare, deasupra conceptelor şi imaginilor mentale. De aceea este o Gītā, un cântec, şi nu un simplu

text. Iar cântecul lui Avadhūta izvorăşte din liniştea absolută a conştiinţei unei fiinţe desăvârşite.

Din punct de vedere teoretic, oricât de multe texte filosofice am citi despre Advaita Vedānta, toate se pot reduce în ultimă instanţă la aceste mari afirmaţii, Mahavākya-uri. Marile adevăruri sunt simple. Regăsim aici simplitatea Adevărului care rămâne după ce tot ceea ce este adăugire, fals, ignoranţă, a fost înlăturat sau, mai bine zis, topit în lumina Sinelui Suprem, Ātman. *

În Advaita Vedānta se recomandă să medităm îndelung asupra acestor mari afirmaţii, Mahavākya-uri, enunţate anterior. Putem spune despre ele că sintetizează tradiţia vedantică, aşa cum Vedānta la rândul ei sintetizează tradiţia vedică, fiind un apogeu al acesteia. Prin urmare, meditând asupra lor, putem obţine un *sumum* al înţelepciunii orientale. Evident, este necesar să înţelegem lăuntric diferenţele dintre: 1) a te gândi la o astfel de afirmaţie, 2) a crede în ea şi 3) a o trăi ca atare, a o exprima prin însăşi propria ta prezenţă. De exemplu, a crede în adevărul „Aham Brahma Asmi", „Eu sunt Brahman" înseamnă a simţi deja fiorul eternităţii, a trăi odată cu această idee sentimentul infinităţii şi al existenţei pure, necondiţionate şi nelimitate de nimic. Realizarea spirituală propriu-zisă, care este mai mult decât o simplă credinţă în ideea „Eu sunt Brahman", constă într-o transcendere a oricărei reprezentări mentale, o trăire liberă a identităţii în Dumnezeu.

Evident, aspiraţia constantă de reprezentare a Totului, a lui Brahman, în minte face ca gândurile noastre să devină din ce în ce mai rafinate şi mai limpezi, apte de o reflectare din ce în ce mai inspirată a Realităţii divine. Odată ce trecem de la stadiul gândurilor şi al conceptelor cu privire la lucruri sau obiecte materiale, la stadiul gândurilor cu privire la realităţi mai subtile şi mai înalte, conceptele ajung să fie asociate cu o bogăţie lăuntrică din

ce în ce mai mare. Dar nu trebuie să ne oprim aici. Şi nici să nu confundăm Realitatea cu reprezentările noastre lăuntrice.

Atunci când urmărim să conceptualizăm Realitatea Supremă atotcuprinzătoare, Brahman, este evident că orice gând nu face decât să nege această Realitate Supremă, pentru că, în definitiv, toate noţiunile, oricât de subtile şi permisive ar fi, sunt incluse în Divin, aşa cum este inclusă şi mintea însăşi. Gândurile, chiar cele foarte complexe, operează pe un nivel de bază al universului mental; credinţele operează pe niveluri mult mai profunde. Dincolo de acestea, certitudinea Realităţii Supreme, a existenţei omniprezente a lui Dumnezeu, este însăşi „respiraţia" conştiinţei divine care răsuflă prin toţi „porii" materiei. Ea nu se afla circumscrisă vreunui nivel al universului mental, psihic sau fizic, ci impregnează nespus de subtil întreaga existenţă. Ea este, am putea spune, o generalizare a generalizărilor, o sursă a surselor existentei, vieţii, cunoaşterii.

Frank Bianco, un mistic creştin contemporan, spunea: *„Dacă începi să-ţi trăieşti viaţa căutându-l pe Dumnezeu, care este tot ceea ce se află în jurul tău, fiecare moment devine o rugăciune".*

Tradus în termeni creştini, tonul acestui „Cânt al Lebedei Supreme", Avadhūta Gītā, se aseamănă nespus de mult cu cel al unei rugăciuni creştine „de adoraţie". Oare de ce un astfel de cânt sau o rugăciune pot să ne apropie mai mult de înţelegerea Realităţii Supreme? întregul proces al gândirii este un joc al reprezentărilor. Dar Totalitatea, Realitatea Supremă, nu poate fi reprezentată şi nici gândită, ci poate doar fi cântată cu Inima. De asemenea, Realitatea Supremă este deasupra oricărei emoţii sau simţiri individuale, deoarece universul psihologic al stărilor lăuntrice continuă să fie mereu dominat de conştiinţa dualităţii dintre o trăire şi trăitor (cel care o experimentează).

S-ar putea oare trăi trăirea trăitorului ultim, a Sinelui Suprem? Realitatea Divină, ceea ce suntem cu adevărat, nu poate fi gândită sau trăită. Noi nu putem decât să **o fim.** Acesta este de fapt demersul meditaţiei veritabile. Nu a gândi, nu a face reprezentări, nu a găsi semnificaţii, nu a reflecta asupra unor concepte. Nu a te abandona unei trăiri este important, ci, în ultimă instanţă, a accede dincolo de orice reprezentări, în purul A Fi. Existenţa Pură, Sat, aşa cum ni se poate revela în unele momente de graţie ale vieţii, ori în meditaţii, se acoperă apoi din nou cu „haina" diferitelor atribute şi concepte. După clipele extatice în care savurăm existenţa pură, fără niciun atribut, revenirea spre conştiinţa personală se face adesea trecând printr-o perspectivă cosmică. Atunci ea se exprimă prin „A fi iubirea pură", „A fi plenitudinea", „A fi eternitatea", „A fi beatitudinea", „A fi infinitul". (Din purul „A Fi" se trece la „A fi cu atribute cosmice"). „A Fi" înseamnă plenitudine, înseamnă completitudine. Când Existenţa Pură, Sat, se revelează, nu mai există întrebări, cerinţe, nevoi personale… Rămâne doar sentimentul unei constante dăruiri de sine pornind din iubire. În această dăruire, în acest abandon total, Sinele Suprem, Pura Existentă, se revelează din nou şi din nou.

Meditaţiile de revelare a Sinelui, abordate cu atitudinea corectă, ne revelează faptul că un demers personal, în care noi am căuta să ajungem prin propriile eforturi la Realitatea divină, la Sinele Suprem, Ātman, este inutil. Tot ceea ce se poate face este doar o îndepărtare a ceea ce nu eşti. De fapt, nu este vorba despre o căutare. Jnāna yoga (yoga cunoaşterii) afirmă că este suficient să cunoşti (acea cunoaştere cu Inima, acea Cunoaştere-lubire), că este suficient să realizezi că tu eşti deja acea Realitate Divină. Cunoaşterea discursivă, cunoaşterea făcută cu mintea, se face prin „apucare" şi are caracter secvenţial; cunoaşterea făcută cu Inima se realizează prin

abandon şi cuprinde Totul în simultaneitate, în prospeţimea momentului Acum.

Pentru a avea acces la cunoaşterea Inimii e necesară în prealabil o liniştire a activităţii minţii. Atenţia, conştienta nu se mai îndreaptă spre minte, ci spre Inimă. Atunci când nu mai simţi în permanenţă curiozitatea de a-ţi asculta gândurile, o linişte din ce în ce mai profundă te pătrunde şi eşti pregătit să-ţi „asculţi" Inima.

Când eşti capabil să realizezi ceea ce eşti cu adevărat, se produce o spontană detaşare de acele lucruri cu care până atunci te identificai (trupul, psihicul, mintea). Atunci, survine o desidentificare faţă de acele structuri, o detaşare de ceea ce eşti în aparenţă. Miracolul care rămâne este de fapt sursa tuturor inspiraţiilor autentice, a tuturor extazelor pe care le-au trăit vreodată misticii, este sursa esenţială a oricărei iubiri pe care a trăit-o vreodată o fiinţă. Şi este totodată chiar dincolo de aceasta, sursa oricărei iubiri pe care ar putea să o trăiască cineva vreodată… Totuşi, ceea ce rămâne după desidentificarea cu orice structuri şi, reprezentări este dincolo de minte şi nu are asociat niciun concept. Orice cuvânt am găsi nu ar fi decât o reprezentare, o imagine şi nu Realitatea, Dumnezeirea. În preaplinul păcii, al iubirii şi al fericirii pure, gândirea se dovedeşte a fi inaptă în a mai reprezenta Realitatea. Atunci survine, prin graţia aceleiaşi spontaneităţi, o desidentificare, o detaşare de minte şi implicit de trup şi sentimente. Survine un abandon al minţii. În el se revelează conştiinţa non-dualităţii, advaita. Este de asemenea fascinant faptul că nu este vorba despre un abandon pe care să îl facem ca urmare a unui efort conştient sau, altfel spus, luptând cu gândurile sau străduindu-ne să ne debarasăm de ele. Fenomenul se produce spontan. Mintea se abandonează prin ea însăşi.

**Conştiinţa martor**

„Egoul nu este Realitatea; Realitatea este

pretutindeni aceeaşi, nimic nu o determină să îşi asume o formă.

Fără nimeni care să perceapă, fără nimic de perceput.

Cum să fii propriul obiect al cunoaşterii?”

*Dattātreya – Avadhūta Gītā, I, 28*

Conştiinţa unităţii, ce implică recunoaşterea adevărurilor fundamentale susţinute de Advaita Vedānta, reprezintă o cheie de boltă a vieţii noastre spirituale. Conştiinţa unităţii divine a Tot devine un mijloc inefabil de înţelegere a sensului ultim al tuturor simbolurilor şi enigmelor existenţei noastre. Însuşi sensul existenţei noastre, răspunsul la întrebarea „Cine sunt Eu?”, se descifrează prin revelarea conştiinţei unităţii totului.

Viziunea Totalităţii despre care vorbeşte Advaita Vedānta nu este propriu-zis o simplă viziune filosofică şi nici măcar o problemă de credinţă. Este expresia cea mai intimă a existenţei şi totodată expresia ei totală. Este consecinţa firească a conştientizării naturii conştiinţei. A deveni conştient de ceea ce reprezintă cel mai profund aspect al existenţei tale. Astfel, conştiinţa nu se mai îndreaptă spre un obiect exterior, nici către trup ori sentimente sau gânduri, ci către ceea ce este martorul tuturor acestora. Conştiinţa nu se mai îndreaptă spre ceva „exterior”, pentru a crea un raport între ea (subiectul) şi ceea ce este observat (obiectul). Aici conştiinţa se îndreaptă către ea însăşi. Acesta este gestul esenţial al meditaţiei de revelare a Inimii spirituale, în care dualitatea subiect – obiect dispare. Conştiinţa martor se observă doar pe sine însăşi. Astfel, non-dualitatea, viziunea unităţii este expresia existenţei pure, o viziune a conştiinţei însăşi, nu a sufletului sau a minţii, deoarece sufletul şi mintea pot fi observate, obiectivate, prin urmare nu sunt realitatea ultimă a fiinţei noastre.

**Unitatea în dualitate**

„Unii cred în non-dualitate, alţii în dualitate.

Dar niciunul nu vede Realitatea în toate lucrurile.

Realitate care este dincolo de dualitate şi non-dualitate".

*Dattātreya – Avadhūta Gītā I, 36*

Viziunea unităţii aduce intuiţia raporturilor tainice care există între toate lucrurile, precum şi conştiinţa unui miez. Ea aduce o transformare în însuşi miezul lucrurilor, o transformare a viziunii în însăşi inima imanentei Totului.

Tocmai pentru că este expresia unei sinteze a tuturor ipostazelor şi posibilităţilor, conştiinţa unităţii Divine nu înseamnă o simplă disoluţie în nemanifestare, o negare a lumii (ca fiind doar iluzorie, Maya) ori o ignorare a multiplicităţii. Prin urmare, conştiinţa unităţii divine nu trebuie să ducă la o încetare a activităţii în lume şi nici la refugiul într-o stare care ar vrea să fie o continuă resorbţie în vid sau o dispariţie a tuturor gândurilor. Fără îndoială, există momente de vid mental, de suspendare completă a existenţei duale, de resorbţie, de „răpire" în extaz, însă după aceea conştiinţa unităţii începe să se difuzeze în acţiuni, în gânduri, în lumea percepută ca diversitate în unitate. În felul acesta lumea, chiar dacă apare din punct de vedere exterior la fel, este îmbrăţişată de Dumnezeu şi continuă să exulte, să iradieze conştiinţa Dumnezeirii. Putem spune că astfel viaţa, percepţiile înfloresc din linişte, iar gândurile se nasc din vidul conştiinţei unităţii. În felul acesta, nemişcarea se insinuează în mişcare. Dar această activitate (mişcare a trupului, a emoţiilor şi a minţii) este acum de o cu totul altă natură, pentru că Unicul, conştiinţa unificatoare a Dumnezeirii, dă naştere unui sentiment al autenticităţii, al prezenţei pure care se exprimă în acest gest. În conştiinţa vie a momentului prezent se revelează un dinamism cu totul nou. Conştiinţa Sinelui Divin, Ātman, impregnează acum orice act de percepţie, orice sentiment şi orice gând.

Care este atunci raportul între unitate şi dualitate? Răspunsul la această întrebare nu poate fi exprimat decât

folosind paradoxul, o logică ce transcende normele gândirii duale. Voi oferi răspunsurile a doi adepţi ai Advaitei.

*„Non-dualitatea nu înseamnă „unul” în sensul eliminării tuturor diferenţelor. Într-un mod misterios, diferenţele sunt totuşi prezente în unic. Ele nu mai sunt separate şi totuşi sunt încă acolo”.* – Bede Griffiths

*„Acesta este probabil misterul fundamental al universului: că pe măsură ce lucrurile devin mai unificate, mai puţin separate, în egală măsură ele devin mai individuale şi mai preţioase*”. – Christopher Alexander

**Abandonul conştiinţei individuale**

„Atunci când vasul este spart, spaţiul din vas se resoarbe în spaţiu.

La fel, atunci când nu mai există corp, înţeleptul se resoarbe în forma sa proprie, Sinele suprem”.

*Dattātreya – Avadhūta Gītā II, 25*

În orice elan, în orice aspiraţie sinceră către Dumnezeu există fiorul unităţii, al eternităţii şi al infinităţii divine. Practic, chiar dacă nu suntem conştienţi încă de acest aspect foarte subtil, el ne ghidează adeseori viaţa. În momentele de sinceră aspiraţie spirituală putem spune că individualitatea şi conştiinţa divină nu se mai opun una celeilalte, iar conştiinţa individuală este pătrunsă de conştiinţa Inimii Spirituale, de conştiinţa dumnezeirii. Atunci, egoul nu se mai opune disoluţiei sale. În conştiinţa individuală survine un elan al disoluţiei, un elan al topirii în Dumnezeu. În astfel de clipe, de exemplu în timpul meditaţiei de revelare a Inimii Spirituale, conştiinţa individuală aspiră spre Dumnezeu, iar egoul devine precum un fluture care, mereu fascinat de flacăra lumânării, sfârşeşte prin a fi ars de aceasta.

**Neti! Neti!**

**— Calea negării oricăror atribute**

„Acolo unde mintea nu mai poate cunoaşte nimic, cu adevărat nu mai este nimic de spus. Supremul este Unicul

liber. Purificat de gânduri, absorbit în conştiinţa existentei netulburate, Avadhūta mărturiseşte Realitatea Supremă".

*Dattātreya – Avadhūta Gītā V, 32*

În practica spirituală, atitudinea interioară cu privire la „căutarea" lui Dumnezeu este o consecinţă directă a felului în care noi înşine ne raportăm la Realitatea Supremă, la Dumnezeu. În diferitele tradiţii spirituale ale umanităţii s-au evidenţiat, de-a lungul timpului, două tendinţe fundamentale. Ele au fost denumite în creştinism Via Negativa (Calea Negării) şi Via Pozitiva (Calea Afirmării) sau, altfel spus, urmând terminologia spiritualităţii ortodoxe, calea apofatică şi calea catafatică. Termenul „apofatic" se referă la o formă de apropiere de Realitatea Supremă şi de cunoaştere directă a lui Dumnezeu obţinută prin negarea tuturor conceptelor care ar putea fi aplicate cu privire la El. (Termenul provine din limba greacă, *apophatikos* – negativ, de la *apophasis* – negare). În contrast cu acesta, termenul „catafatic" se referă la cunoaşterea lui Dumnezeu obţinută prin „definirea" Realităţii Supreme, a lui Dumnezeu* folosind adjective sau afirmaţii care să îl caracterizeze. (Termenul provine din limba greacă, *kataphatikos* – afirmativ, de la *kataphasis* – afirmare). Această distincţie s-a evidenţiat şi dezvoltat atât în tradiţia islamică, cât şi în cele iudaică şi creştină.

Calea apofatică, calea negării, este exprimată în Advaita Vedānta prin celebra afirmaţie „Neti, Neti!" – „Nu este aceasta, nu este aceea", atitudine prin intermediul căreia învăţăm să ne detaşăm de orice concept mental sau idee care ar putea descrie Realitatea Supremă. Această negare a calificativelor lui Dumnezeu, atribute numite în creştinism „perfecţiuni" ale lui Dumnezeu, cum ar fi, de exemplu: Viaţa, Bunătatea, Iubirea, Omniscienţa, Omnipotenţa, este absolut necesară, din moment ce Dumnezeu este dincolo de puterea minţii de cunoaştere,

înţelegere şi imaginaţie.

De aceea veţi găsi în Avadhūta Gītā repetarea unor negaţii ce, toate, conduc către depăşirea minţii şi cuprinderea Adevărului din cea mai adâncă perspectivă.

**Cine sunt Eu?**

„Toate textele sacre afirmă că Realitatea supremă este imaterială, pură, imuabilă, fără formă fizică, egală pretutindeni.

Eu sunt această Realitate; ştiu aceasta fără nicio îndoială”.

*Dattātreya – Avadhūta Gītā I, 20*

*

Ramana Maharsi recomanda introspecţia interioară pentru a se ajunge la revelarea esenţei noastre divine, Sinele – Ātman. În metoda recomandată de Rămână, acest „Eu”, acest intim fior al propriei existenţe, conştiinţa martor, se îndreaptă către ea însăşi. Întrebându-ne: „Cine sunt eu cu adevărat?”, trecând de orice răspuns superficial şi identificare cu ceea ce este efemer, trecând de corpul fizic, de structura energetică, psihică, mentală, ajungem să trăim revelaţia răspunsului suprem. El ne deschide spre ceea ce suntem cu adevărat, dincolo de orice iluzie.

Koan-ul suprem este: „Cine sunt Eu?” Aceasta este întrebarea fundamentală, sursa tuturor celorlalte, înţelegerea motivului pentru care ea reprezintă întrebarea fundamentală reprezintă totodată o garanţie a faptului că întrebarea începe să fie pusă corect. Dacă pentru noi răspunsul la întrebarea „Cine sunt Eu?” nu ar putea rezolva şi toate celelalte întrebări fundamentale cu privire la existenţa lumii şi a cunoaşterii ei, atunci înseamnă că încă nu am dat acestei întrebări ponderea pe care ea o poate avea şi implicit că ea nu reprezintă încă „întrebarea fundamentală” şi totodată cheia oricărei enigme a existentei. Chiar dacă formularea este aceeaşi, există multe feluri în care îl putem înţelege pe „Eu”. Din

perspectiva cea mai profundă, „Eu” este Sinele Suprem, Ātman, iar această înţelegere este de fapt o identificare, revelarea adevăratei noastre naturi şi totodată a întregii existenţe, pentru că ar fi imposibil să ne stabilim în acest focar divin şi în acelaşi timp să ne simţim încă separaţi de Tot, sau să mai păstrăm atunci o conştiinţă dual㠎. Însă până la această realizare, acel Eu la care se referă întrebarea reprezintă pentru fiecare dintre noi sentimentul cel mai profund al existenţei proprii. Sfatul pe care îl dau Jnāna yoghinii este tocmai acela al desidentificării acestui intim şi pur Eu de diferitele structuri asociate în mod convenţional propriei noastre fiinţe.

**Revelaţia**

„Dacă Realitatea supremă are o unică formă, de ce există Brahma şi nenumăraţi zei? Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul”.

*Dattātreya – Avadhūta Gītā III, 24*

Drumul de la a crede la a şti cu certitudine, incontestabil (adică dincolo de orice argumente pro sau contra pe care mintea le-ar putea aduce), trece prin revelaţie. De aceea, revelaţia este miezul experienţei mistice. Revelaţia Sinelui Suprem se poate exprima prin Lumină, prin Vid beatific, prin Iubire atotcuprinzătoare, prin sentimentul eternităţii sau al unităţii a Tot, în Tot, în Dumnezeu. Revelaţia e o cunoaştere realizată cu toată fiinţa, nu numai cu mintea. Prin urmare, pentru ca credinţa să devină cunoaştere de sine, trebuie să se detaşeze mai întâi de minte, de personal, să trăiască şi ea în imponderabilitatea Adevărului Pur.

Šahkara, un mare mistic vedantic, spunea: „Meditează asupra adevărului: „Tat tvam aşi – Acela (Brahman) eşti Tu (Ātman)”, şi realizează identitatea lui Ātman cu Brahman. Străduieşte-te să distrugi această iluzie şi înţelege profund adevărul că Ātman şi Brahman sunt una.

Realizarea spirituală ar putea fi descrisă astfel:

există o conştiinţă continuă a unităţii dintre Atman şi Brahman. Nu mai există nicio urmă din identificarea lui Ātman cu învelişurile sale. Orice simţ al dualităţii este cu desăvârşire şters. Există o conştiinţă pură şi unificată. Despre omul care este ferm stabilit pe acest nivel de conştiinţă se spune că este iluminat.

Un om este eliberat chiar în această viaţă atunci când el este deplin şi permanent stabilit în starea de iluminare. Beatitudinea sa este fără de sfârşit".

Iar Avadhūta Gītā spune că Beatitudinea este totul şi totul este Beatitudine.

*Claudiu Trandafir profesor de yoga*

***Introducerea ediţiei în limba franceză Variaţii pentru un singur suflet".***

Trebuie să mărturisim că acest text – dialogul între un Avadhūta şi gândirea lui – ar putea fi suficient prin el însuşi, iar aceste cuvinte nu sunt decât un ritual de ospitalitate; odată citit textul, totul se întoarce în focul liniştii de unde totul a luat naştere.

Dattātreya, cel căruia îi este atribuit acest imn, este un autor mitic. Se spune că ar fi fost o încarnare a lui Viṣṇu. Cu toate acestea, reprezentarea sa tradiţională cuprinde suficiente trăsături semnificative (ulcior, cochilie, trident) pentru a vedea în el chintesenţa trinităţii (Trimūrti) indiene: Brahma, Viṣṇu, Śiva. Nu ne-am putea dori o companie mai bună decât a acestor trei maeştri ai Realităţii Ultime reuniţi într-o unică şi aceeaşi individualitate venerabilă.

Pământul Indiei este extrem de darnic în înţelepţi, care sunt precum plămânii filosofiei. De la yoghini la sădhu-şi rătăcitori, o întreagă paletă de căutători ai Adevărului. Între ei, Avadhūta apare ca fiind cel care a transcens condiţia umană, care s-a eliberat de orice emoţie, care este liber în mişcările sale la fel ca şarpele, albina sau vântul. El a devenit însăşi simplitatea. Nu

aparţine nici unei confrerii, nici unei biserici, nici unui ordin. El este la fel de viu şi de prezent ca însăşi eternitatea.

Avadhūta este considerat a avea cea mai înaltă înţelepciune. Este cel mai radical, dar şi cel mai plăcut. El nu ne vrea nici binele, nici răul. Cuvântul său este precum un oracol dezgolit de orice profeţie, de orice promisiune. El nu formulează decât evidente adevăruri neverificabile cu un entuziasm şi o constanţă care nu se descurajează. El leagănă în braţele sale non-dualitatea până când ea se dizolvă în neant, în non-existenţă, până când maya, lumea fenomenală, devine inutilă.

Înţelepciunea nu este deci scopul, deoarece nu este nimic de dobândit în această lume plutitoare unde suntem ameninţaţi în mod direct de devenire şi de urmaşul ei: biografia.

Avadhūta a trăit cu siguranţă ceea ce Jiddhu Krishnamurti a spus auditoriului său la Ojai (California), la 1 mai 1982: „De ce avem convingeri? Un spirit mutilat de convingeri este un spirit bolnav”.

Să redăm imediat fiinţa umană integrităţii ei originale, să ştergem zgura iluziilor şi a îndoielilor, să liniştim în mod nobil cel mai îngrijorător, cel mai avid, cel mai agitat paznic al închisorii noastre: mintea care locuieşte în noi.

***1***

Manas, aşa cum este numită mintea în limba sanscrită, s-a născut din dorinţă, „care a fost primul său germene” (Ṛgveda, imnul X-129). Filiaţie hotărâtoare în tradiţia indiană, care face astfel din gândire locul emoţiilor. Poetul clarvăzător, acel rishi care a scris acest imn, nu era un medic legist al creaţiei, niciun profet îndrăzneţ al metamorfozelor noastre. El a trasat un arc de cerc între non-manifestat, perceput ca fiind adevărata matrice a creaţiei, şi lumea aparenţelor, pe care noi o numim realitate.

Nu numai că gândirea reacţionează la tot ceea ce simţurile noastre percep, dar în plus ea asociază aceste percepţii cu cuvinte, stabileşte concepte, alege adevăruri întronate ca certitudini şi încoronate ca şi convingeri, latã cum spiritul este orbit de propria sa gândire, este „mutilat de convingere”, aşa cum afirma Krishnamurti. Este vorba despre un mecanism subtil, brăzdat de intuiţii, adevărată oglindă unde toate iluziile vin să se audă spunând că sunt cele mai frumoase din imperiul formelor.

Extras din dialogul dintre Krşna şi Arjuna din Bhagavad-Gâtă:

„Krşna: De acolo de unde provine mintea, care este mobilă şi rătăcitoare, trebuie să o stăpâneşti şi să o conduci în sine.

Arjuna: Cu adevărat, o, Krşna, mintea este agitată, turbulentă, violentă, încăpăţânată. Să o stăpâneşti este la fel de dificil ca a prinde vântul.

Kṛsṇa: Fără îndoială, Arjuna, să stăpâneşti mintea este foarte dificil. Este adevărat, este agitată, dar poţi să o stăpâneşti printr-o energie caracterizată de detaşare.

Arjuna: O energie fără pasiune? Şi dacă este imposibil? Dacă nu ajung la această detaşare, ce mi se va petrece, o, Kṛsṇa? Tăiat în două, nu sunt eu oare împrăştiat ca norii, fără nimic pe care să păşesc, pierdut pe calea conştiinţei?”

„Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul”. repetă Avadhūta.

Aceasta este ceea ce aude gândirea, o naufragiată a Samsāra-ei. Samsara desemnează mişcarea permanentă a lumii, sau mai exact curgerea universală.

Aşa cum se vede, nu este vorba nici despre o proclamaţie dogmatică, nici despre o reţetă mistică. Un simplu lotus care se deschide pe suprafaţa imobilă a apei dintr-un lac ale cărui margini nu se văd, o viziune a conştiinţei.

„Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum

cerul”.

Acolo unde sanscrita structurează inexprimabilul, franceza sugerează inefabilul.

A traduce, afirma Jean Cocteau, înseamnă a împăia un clar de Junã.

Dar ar putea fi, pe de altă parte, şi să dai suflu unui lucru lipsit de viaţă.

Atunci când universul formelor nu este decât visul unui zeu şi când energia care îl face să apară nu este decât un foc ascuns sub cenuşa spiritului, acţiunea nu ar putea fi decât uitarea momentană a imobilităţii, iar cuvântul – bâlbâială liniştii.

Filosofie? Spiritualitate? Poezie?

Cine ar putea spune de unde apare această observare a unei realităţi care dispare fără să fugă şi fuge fără să se mişte? Realitate care este numită Unicul, Imuabilul, Eternul, Brahman sau Acela. Cu cât vrem să fim mai exacţi, cu atât cuvântul pierde din putere. Limbaj lovit de anorexie transcendentă!

Zeii sunt aici doar pentru a ne stinge setea de imagini.

Fără obiecte, cum am putea să ne potolim nevoia de poveşti şi de mituri?

Vetrele noastre ar fi lipsite de flăcări, inimile noastre ar fi stinse. Nu am şti că viaţa este un joc al cărui sens ne scapă, am fi distruşi de ignoranţă. Nu am şti că adevărata noastră esenţă este „Ceea ce nu moare”.

Această lume – acest spaţiu şi acest timp care sunt substanţa jocurilor noastre empirice – această lume, care ne priveşte trecând ca pe nişte ocnaşi ai neantului, se bazează – nimic nu ne predispune către acest paradox care nu poate fi transformat într-un credo – pe „ceea ce nu moare”, pe Fiinţă, Sat în limba sanscrită, – iar gândirea singură, limitată şi muritoare, nu poate regăsi calea acestei Nirvāna.

Datorită unei percepţii care invalidează orice formă

de experienţă, care descurajează orice formă de credinţă, suntem convinşi că am putea fi fiinţa despre care este vorba aici; există întotdeauna un elan al inimii care caută în lumină un pod suspendat între acest univers efemer şi catacombele celeste unde se dezvăluie Fiinţa incomensurabilă ale cărei fructe suntem.

Întrebarea „Cine este acolo?” (Cine sunt eu?) a conştiinţei noastre este acest pod de negăsit.

Frumuseţea Absolută nu pune întrebări la care nu are răspunsuri.

Ni se spune că Fiinţa este neatinsă de naştere şi moarte, că nu cunoaşte nici devenirea, nici destinul, că nu poate fi auzită, văzută, atinsă – nici conceptualizată şi, în consecinţă, nici exprimată.

Kṛsṇa, emoţionat de prietenia lui pentru Arjuna, şi dornic să îl smulgă din suferinţa care îl desfigura şi din confuzia care îl copleşea, a îndrăznit să îi declare: „Eu sunt Dorinţa în armonie cu Ordinea lumii” – ceea ce ar fi deja suficient pentru a transfigura orice morală – pentru a adăuga apoi că toate formele care există în

Natură, provin din el.

Nu este aceasta o încarnare a lui Viṣṇu, el însuşi manifestare a supremului Brahman, cu alte cuvinte a Fiinţei? Este deci Divinitatea, Dumnezeu? Dumnezeu? – garantul Revelaţiei?

Formele?

Krşna precizează:

„Dar nu eu sunt în ele, ci ele sunt în mine”.

Iată podul atât de căutat. Dar un pod fără traverse de lemn, fără balustradă, şi de fapt fără niciun abis care să fie trecut.

Instantaneu al conştiinţei, care nu poate fi redus la o simplă analiză.

Avadhūta afirmă „Eu” doar datorită unei pure politeţi gramaticale. Chiar şi atunci când se poate observa un efluviu de subiectivitate, se poate observa de asemenea şi

obiectivitatea imposibilă, simplă cârjă pentru sufletul care şchiopătează, în depărtare.

„Acolo unde mintea nu mai poate cunoaşte nimic, cu adevărat nu mai este nimic de spus. Supremul este Unicul liber. Purificat de gânduri, absorbit în conştiinţa existentei netulburate, Avadhūta mărturiseşte Realitatea Supremă”.

Numai dacă suntem cufundaţi în propria noastră conştiinţă putem, imediat şi simultan, să ne manifestăm în întregime în aparenţa noastră.

Adevărul are nevoie de ficţiunea teatrului pentru a se lăsa contemplat.

Cititorul este autorul propriei sale cărţi, stăpânul propriei sale înţelegeri.

El ştie că utopia pe care o numeşte Dumnezeu este el însuşi.

El ştie că lumina nu cunoaşte nici răsărit, nici apus.

El ştie că adevărul nu este nici în el, nici în afara lui.

El ştie că adevărul este pur şi simplu el însuşi – şi că numai un surâs l-ar trăda.

El ştie că credinţa este suspinul metafizic al iluziei.

Noi nu suntem decât măşti liniştite de către forme, în mişcarea neîntreruptă a perfecţiunii.

Noi nu vorbim decât cu o singură voce, a noastră.

Toţi membrii unui cor cântă aceeaşi notă, colorată de diversele partituri de pe pupitre, dar nota este în mod negreşit aceeaşi.

Fiinţa apare din această notă, dar fără a avea o partitură unde să se manifeste, între liniile portativului.

Fiinţa nu are altă vocaţie decât aceea de a exista. Ea nu caligrafiază decât infinitul.

Nimeni nu ar şti vreodată cum să îi întrerupă cântecul, pentru că nu există niciun interpret.

Voi sunteţi firmamentul plin de stele şi de sori, dar nu puteţi să îl cunoaşteţi, nu puteţi să îl conceptualizaţi, nu puteţi să îl simţiţi – nu puteţi decât să îl ignoraţi, nu puteţi

decât să îl trăiţi.

Pădurea nu mai ascunde arborele.

*Alain Porte*

## *Capitolul 1*

1. Cu adevărat, doar prin graţia lui Dumnezeu apare oamenilor înţelepţi gândul despre non-dualitate, îndemnându-i să se elibereze de marea frică.

*Este o primă intuiţie pe care o are cel ce aspiră către spiritualitatea pură".*

2. Întreg universul este umplut de Sine (Ātman), care este fără formă.

Cum să îl glorifici?

El este numai Beatitudine.

*Atman este totul Cine este cei care glorifică şi cine este cei care este glorificat?*

3. Universul alcătuit din cele cinci elemente pare a fi o iluzie.

— Textul italic reprezintă notele editorului român.

Cui să îi aduc omagiu.

Eu care sunt unic şi fără pată?

*Cele cinci elemente de bază ale creaţiei sunt prthivî tattva (energia subtilă a pământului], apas tattva (energia subtilă a apei), tejas tattva (energia subtilă a focului], vayu tattva (energia subtilă a aerului) şi ākāša tattva (energia subtilă a eterului).*

4. Cu adevărat, totul este numai Sine (Ātman). Nu există diferenţierea sau nediferenţierea. Cum să spui că Sinele este sau nu este?

Sunt plin de uimire!

5. Esenţa întregii Vedānta este această supremă cunoaştere plină de discernământ:

Eu sunt Sinele, Ātman fără formă, Prezent, prin natura mea, în toate lucrurile.

*Vedānta (sfârşitul Vedelor) este o filosofie hindusă ce îşi are originile în Vede, dar îşi găseşte expresia clasică în*

*Upanişad-e, care sunt continuarea esoterică a ritualismului vedic. Deşi există şi o Vedānta dualistă, ea este în primul rând cunoscută ca o filosofie non-dualistă ce afirmă că nu există decât o Unică Realitate ce apare ca diversitate doar minţii neiluminate.*

6. Dumnezeu alcătuit din toate lticrurile, asemănător spaţiului fără limite, pur în esenţă şi pe care nimic nu îl influenţează acest Dumnezeu sunt, fără nicio îndoială, eu însumi.

*Acesta este unul dintre marile adevăruri din Advaita Vedānta.*

7. Cu adevărat, sunt infinitul imuabil, singurul care poate cuprinde conştiinţa pură. Nu cunosc plăcerea sau neplăcerea

Şi ele nu mă ating.

8. În mine nu există gânduri bune sau rele; în mine nu există acţiuni bune sau rele;

În mine nu există cuvinte bune sau rele. Nimic nu poate modifica savoarea cunoaşterii. Sunt dincolo de simţuri.

9. Da, gândirea este asemănătoare cerului, da, ea este fără limite, ea a depăşit totul, ea este orice lucru;

dar gândirea nu există din perspectiva realităţii ultime.

*Din perspectiva Realităţii Ultime, există doar Sinele, cu care este deplin identificat un Avadhūta. De aceea el poate să rostească „Eu sunt Brahman (Dumnezeu)”.*

10. Eu singur sunt întreaga lume.

Cum poate fi perceput ceea ce sunt Eu

Dincolo de spaţiu, Unicul fără al doilea.

Cum poate fi considerat Sinele manifestat sau ocultat?

11. Tu eşti Acela!

Cum de nu vezi că Imuabilul se reflectă în mod egal în toate lucrurile?

Tu eşti acest soare ce nu apune niciodată.

Cum poţi atunci să gândeşti în termeni de zi şi noapte?

12. Sinele, Ātman, care doar el există pretutindeni, fără încetare, nu este fragmentat.

„Eu sunt cel care meditează; trebuie să meditez asupra Supremului”…

Cum să împarţi astfel ceea ce nu poate fi împărţit?

13. Tu nu eşti nici născut şi nici nu mori vreodată;

nu ai fost niciodată acest corp.

„Totul este Brahman” este ceea ce spun toate textele sacre, în numeroase moduri.

14. Tu eşti în acelaşi timp exterior şi interior.

Tu eşti Beatitudine absolută, pretutindeni, mereu.

De ce supus iluziei alergi încoace şi încolo ca un vampir?

15. Nu există nici unire, nici separare, nici pentru tine, nici pentru mine. Nu există nici eu, nici tu, nici lumea: Cu adevărat, totul este numai Ātman.

16. Aşa cum simţurile tale nu îţi aparţin, nici tu nu aparţii simţurilor tale.

Cu adevărat tu eşti Realitatea supremă.

Atunci, de ce suferi?

17. Pentru tine nu există nici naştere, nici moarte, nici gândire, nici supunere sau eliberare, nici bine sau rău.

De ce suspini, copilul meu?

Nici tu, nici Eu nu avem nume sau formă.

18.0, minte, supusă iluziei, de ce alergi ca un vampir?

Priveşte Sinele netulburat de nimic! Renunţă la pasiuni şi fii fericită!

*Una din caracteristicile minţii este agitaţia, permanenta trecere de la un gând la altul, cu aviditatea găsirii a ceva nou. Meditaţia aduce şi liniştirea minţii.*

19. Cu adevărat, tu eşti această Realitate pe care nimic nu o tulbură, neschimbătoare, eternă, a cărei esenţă este libertatea.

Nici pasiunea, nici detaşarea nu te ating. De ce

atunci să suferi de dorinţa dorinţei?

*Dorinţele sunt cele care, din perspectiva vedantică, înlănţuie şi provoacă reîncarnările succesive ale oamenilor. Nu mai doreşti nimic trăind în armonia divină a totului în care ai totul, eşti totul, deplin fericit.*

20. Toate textele sacre afirmă că Realitatea supremă este imaterială, pură, imuabilă, fără formă fizică, egală pretutindeni.

Eu sunt această Realitate; ştiu aceasta fără nicio îndoială.

21. Să ştii că ceea ce are o formă este nereal;

numai ce este fără formă este etern.

Prin transmiterea acestui adevăr nu mai este cunoscută renaşterea.

22. Realitatea este una singură pretutindeni, afirmă înţelepţii.

Doar renunţând la pasiuni

Gândirea încetează să mai fie una sau multiplă.

23. Ce semnifică unitatea pentru non-funţă?

Şi ce semnifică unitatea pentru fiinţă?

A fi sau a nu fi, ce înseamnă aceasta pentru unitate.

Dacă totul nu este altceva decât libertate?

24. Nimic nu te afectează, Realitatea este egală, tu eşti imaterial, nenăscut, imuabil.

Cum să te gândeşti la ceea ce există spunând: eu cunosc sau eu nu cunosc?

25. Într-adevăr, ceea ce noi suntem a fost spus în scripturi prin: *„Tu eşti Acela”.*

Nereal se spune în Upanişad-e că este corpul alcătuit din cele cinci elemente: *„Nici acesta, nici aceia”* (Neti, Neti).

26. Cu adevărat tu, prin ceea ce eşti, pătrunzi toate lucrurile.

Tu nu eşti nici cel care meditează, nici meditaţia, nici mintea.

Cum nu-i e ruşine minţii să spună că meditează?

27. Eu nu cunosc Beatitudinea, cum să o descriu?

Eu nu cunosc Beatitudinea, cum să o împărtăşesc?

Dacă eu sunt Beatitudine, Realitatea ultimă are formă proprie:

aceea de a fi aceeaşi, egală pretutindeni, asemănătoare spaţiului.

28. Egoul nu este Realitatea; Realitatea este pretutindeni aceeaşi, nimic nu o determină să îşi asume o formă.

Fără nimeni care să perceapă, fără nimic de perceput.

Cum să fii propriul obiect al cunoaşterii?

*Această strofă o clarifică pe precedenta. Eu sunt beatitudine. Nu există nimic altceva.*

29. Într-adevăr, niciun obiect nu are formă infinită, căci niciun obiect nu are Realitatea drept formă a sa.

Realitatea ultimă are Sinele drept formă unică, şi el nu este nici violent, nici non-violent.

30. Nimic nu te afectează, Realitatea este în mod egal în toate, imaterială, nenăscută, imuabilă.

Cum să vorbeşti despre iluzie din perspectiva Sinelui?

Şi cum să mai spui: eu sunt în iluzie?

31. Atunci când un vas este spart, spaţiul din el dispare cu totul, este absorbit în spaţiul infinit şi nu mai este diferit de acesta.

Când mintea devine pură nu mai percep nicio diferenţă între minte şi Fiinţa Supremă.

*Mintea este pe deplin pură doar când se topeşte în Sine.*

32. Nu există nici vasul, nici spaţiul cuprins în el.

Nu există nici suflet individual, nici formă a sufletului individual.

Vezi cu claritate că există numai Sinele, pe care nu putem să îl cunoaştem, nici să îl facem cunoscut.

33. În orice loc, în orice moment, totul este Sinele,

etern, neschimbător, totul este vid şi plin.

Să ştii că Eu sunt toate acestea, fără nicio îndoială.

34. Nu există nici Veda, nici lumile, nici zeii, nici sacrificiile, nu există nici caste, nici clase sociale, nici familie, nici rasă, nu există nici calea întunericului, nici calea luminii.

Realitatea ultimă are drept formă unică Sinele.

35. Din fericire, tu însuţi eşti eliberat de conceptele de prezenţă şi de absenţă;

cum poţi să gândeşti că fiinţa ta este în acelaşi timp perceptibilă şi imperceptibilă?

36. Unii cred în non-dualitate, alţii în dualitate.

Dar niciunul nu vede Realitatea în toate lucrurile.

Realitate care este dincolo de dualitate şi non-dualitate.

37. Cum să numeşti Realitatea, care nu este nici albă, nici neagră, care nu are nici sunet, nici formă şi care nu poate fi cuprinsă de cuvânt şi gândire?

38. Atunci când întreg acest univers ireal devine identic cu spaţiul, începând cu corpul, atunci este cunoscut cu adevărat Sinele, iar curgerea dualităţii încetează.

39. Îmi apare evident adevărul că esenţa fiinţei mele nu a fost separată de Sinele Suprem.

La fel cum e cerul, unul singur, neîmpărţit.

Cum ar mai putea exista meditaţie şi cel care meditează?

40. Ceea ce fac, ceea ce mănânc, ofrandele pe care le aduc, ceea ce dăruiesc, nimic din toate acestea nu îmi aparţine şi eu nu sunt identic cu ele.

Nimic nu mă atinge, sunt nenăscut, neschimbător.

41. Să ştii că tot acest univers este fără formă, să ştii că întreg acest univers nu este schimbător, să ştii că tot acest univers nu este decât lumină, să ştii că întreg acest univers are Beatitudinea drept unică formă.

42. Tu eşti Realitatea, fără nicio îndoială. Ce să mai ştii în plus?

Cum ai putea să gândeşti că fiinţa incognoscibilă
Poate fi cunoscută?

43. De ce iluzia nu este adevăr, copilul meu, de ce umbra nu este lumină?

Totul nu este decât Realitatea ultimă, Asemănătoare cerului fără de pată.

44. Nu am nici început, nici mijloc, nici sfârşit, Niciodată nimic nu mă înlănţuie.

Natura mea este fără pată, nimic nu mă atinge! Toate acestea sunt adevărate.

45. Întreg acest univers îmi apare ca nefiind nimic.

Totul nu este decât Spirit.

Ce poate să semnifice apartenenţa la o castă sau situarea pe un nivel oarecare?

46. Ştiu că toate lucrurile sunt numai plenitudine, toate sunt indivizibilul Sine, ce se autosustine.

Lumea fenomenală a simţurilor este nereală.

47. Tu nu eşti nici neutru, nici masculin, nici feminin, nici conştiinţă, nici formă… Tu eşti Beatitudine.

Cum să gândeşti că fiinţa ta este lipsită de Beatitudine?

48. Cu siguranţă, nu există purificare prin practici fizice, nu există purificare prin îndepărtarea gândirii, nu există purificare prin învăţătura maeştrilor.

Realitatea există prin ea însăşi, ea este pură prin ea însăşi.

49. Cu adevărat, nu există nici corp material, nici imaterial.

Cu adevărat, totul este numai Sine.

Cum să existe cele trei stări de conştiinţă şi cea de a patra stare?

*Al*

50. Nu sunt nici înlănţuit, nici liber, nu sunt diferit de Spirit.

Nu sunt nici actorul, nici spectatorul, Nu sunt mai mult prezent decât absent.

51. Aşa cum apa aruncată în apă nu formează ceva diferit, în acelaşi fel Spiritul şi Materia nu îmi apar ca fiind diferite.

52. Dacă nu eşti niciodată nici înlănţuit, nici liber, cum poţi să gândeşti că fiinţa ta are sau nu are o formă?

53. Îţi cunosc Forma cea mai înaltă, vizibilă, asemănătoare spaţiului, la fel cum îţi cunosc forma inferioară, asemănătoare cu un miraj.

54. Nu am niciun maestru, nicio învăţătură, niciun atribut, nicio acţiune.

Să ştii că sunt prin natura mea pur, la fel pretutindeni, fără corp, la fel ca cerul.

55. Tu eşti pur, nu eşti acest corp, nu eşti gândirea.

Nu trebuie să te sfieşti să spui:

„Eu sunt Sinele, Realitatea Supremă”.

56. De ce să plângi, o, gândire?

fii ceea ce eşti, fii aceasta prin tine însuţi!

Bea, copilul meu, supremul nectar al non-dualităţii

*

de dincolo de Timp.

57. Nu există nici cunoaştere, nici ignoranţă, nici cunoaştere combinată cu ignoranţă.

Cel care are mereu o asemenea cunoaştere este însăşi Cunoaşterea.

Nu este altceva niciodată.

58. Nu este nevoie de cunoaştere, raţionament, timp, spaţiu, învăţătura unui maestru sau atingerea stării de samādhi.

A cunoaşte nu înseamnă nici a raţiona, nici a medita, nu este nici ceva ce depinde de timp şi spaţiu, sau de învăţătura unui maestru. Eu sunt prin natura mea Conştiinţa perfectă, Realitate asemănătoare cerului, înnăscută şi neschimbătoare.

59. Nu sunt nici născut, nici mort, nu fac acţiuni bune sau rele.

Eu sunt Brahman, fără pată, fără atribute.

Cum ar putea exista sclavia sau eliberarea pentru mine?

60. Dacă sunt prezenţă, lumină, fermitate, plenitudine neîntreruptă, fără a percepe niciodată vreo discontinuitate, cum aş putea fi deasupra şi dedesubt?

61. Întreaga lume străluceşte nedivizată şi unitatea ei nu poate fi distrusă.

O, cât de puternică este iluzia Magicianului

Care a creat dualitatea şi non-dualitatea!

62. Se spune mereu: nici acesta, nici acela pentru ceea ce are formă şi pentru ceea ce nu are formă.

Există doar Beatitudinea care transcende dualitatea şi non-dualitatea.

63. Nu ai nici mamă, nici tată, nici părinţi, nici soţ, copil, prieten, nici plăceri, nici neplăceri.

De ce există atunci această suferinţă a minţii?

64. O, minte, nu există pentru tine nici zi, nici noapte, nici răsărit, nici apus de soare.

Cum ar putea imagina înţelepţii un corp fizic pentru Cel care este imaterial?

65. Sinele nu este, nici divizat, nici nedivizat. Nu are nici plăceri, nici repulsii.

El nu este nici totul, nici mai puţin de tot. Cunoaşte Sinele ca fiind imuabil!

66. Nu sunt nici actorul, nici spectatorul, pentru mine nu există acţiune, nici trecut, nici prezent, pentru mine nu există nici corp fizic, nici corp subtil, de ce aş spune atunci: acesta îmi aparţine, acela nu îmi aparţine?

67. Nu cunosc durerea pasiunii, nu cunosc suferinţa corpului, Eu sunt cel ce sunt asemănător spaţiului în imensitatea sa.

68. O, minte, prietena mea, la ce bun să pălăvrăgeşti în continuare?

Prietena mea, toate acestea nu sunt decât speculaţii!

Ţi-am vorbit despre esenţa lucrurilor.

Cu adevărat, tu eşti Realitatea, tu eşti asemănătoare

cerului.

69. Oricare ar fi starea lor, în orice loc ar muri, înţelepţii se dizolvă în Conştiinţă aşa cum aerul dintr-un vas dispare în cer.

70. Indiferent dacă yoghinul se află într-un loc sacru sau în casa unui om din casta celor de neatins, chiar dacă şi-a pierdut cunoştinţa, atunci când corpul este părăsit, devine liber, identificat cu Absolutul.

71. Datorie, bogăţie, dorinţă, eliberare, lume animată sau neanimată, oameni… înţelepţii consideră toate acestea drept iluzie.

72. Nici în trecut, nici în viitor, şi cu atât mai mult nici în prezent nu realizez vreo acţiune nu beneficiez de nimic;

aceasta este convingerea mea.

73. Într-o casă goală, purificată de viziunea egală a tuturor lucrurilor, astfel trăieşte, singur, liniştit, un Avadhūta. El merge gol, fără nicio reţinere, El percepe Absolutul, totul în el însuşi.

74. Acolo unde nu există nici cele trei stări de conştiinţă şi nici a patra, numai acolo se regăseşte în el însuşi.

Acolo unde nu există Ordine sau Haos.

Cum ar putea exista sclavie şi eliberare?

75. Niciodată, cu adevărat niciodată, un Avadhūta nu caută o formulă magică, nicio carte a textelor sacre.

Cufundat într-o viziune egală pentru toate lucrurile, purificat prin meditaţie.

Trăieşte Realitatea ultimă.

76. Lucrurile nu sunt nici pline, nici goale, nici adevărate, nici false.

Avadhūta, realizând adevărul scripturilor, a spus totul spontan din însăşi natura sa profundă.

## *Capitolul 2*

1. Indiferent dacă este un copil, sau chiar un

desfrânat, un nebun, un servitor sau un cap de familie, ceea ce vine de la un maestru nu trebuie neglijat;

cine ar renunţa la o perlă îngropată în noroi?

2. Nu trebuie să ne oprim la cuvinte, frumuseţea este în esenţa lucrurilor.

O barcă simplă, fără decoraţiuni strălucitoare, lentă, nu îi conduce oare pe malul celălalt pe cei care doresc să traverseze râul?

3. Spiritul, plin de pace şi asemănător cu spaţiul, este

Imuabilul care, fără să facă nimic, cuprinde toate lumile mişcătoare şi nemişcătoare.

4. Cum ar putea această non-dualitate care impregnează toate lucrurile.

Cea care, fără efort, este singura care poate să facă să se mişte lumile vii şi nevii, să fie diferită de mine?

5. Cu adevărat, pentru că eu sunt Supremul.

Beatitudine dincolo de ceea ce e esenţial sau neesenţial.

Eliberat de acţiunile de a merge şi de a veni, Eliberat de îndoială şi confuzie.

6. Sunt astfel liber de orice diferenţiere, Slăvit de zei.

Din această plenitudine, nu văd diferenţe Nici chiar printre zei.

7. Bucuria risipeşte toate îndoielile.

Ce aş face dacă aş avea modificări ale minţii? Totul apare, totul se resoarbe la bulele de aer în apă.

8. Impregnând în eternitate orice lucru începând cu inteligenţa cosmică

Spiritul este în ceea ce e dulce, picant, acru şi amar.

9. La fel cum aciditatea, prospeţimea şi dulceaţa se regăsesc în apă, la fel materia şi Spiritul îmi apar a fi inseparabile.

10. Fără niciun nume, mai subtil decât cel mai subtil.

Supremul este dincolo de gândire, de simţuri, de conştiinţă.

El este stăpânul lumilor şi nimic nu îl tulbură.

11. Acolo unde există Acela, cel înnăscut, cum ar putea exista un eu?

Cum ar putea exista un Tu?

Cum ar putea exista o lume a formelor?

12. Acela descris asemănător cerului în realitate este asemănător cu cerul, Spirit pe care nimic nu îl tulbură conştient de toate lucrurile şi de plenitudine.

13. Cu adevărat, Acela nu merge pe pământ, nu este împins de vânt, nici nu este acoperit de apă, nici nu se află în foc.

*Aceasta este o referire la decondiţionarea unui Avadhūta, pṛthivī tattva, apas tattva, tejas tattva, vayu tattva nu îl mai limitează în niciun fel.*

14. Pătrunde întreg spaţiul, fără ca nimic să îl pătrundă.

Este în acelaşi timp deasupra şi dedesubt, în acelaşi timp nedivizat şi unic.

*Ākāša tatva, eterul subtil, despre care se spune că pătrunde totul, că influenţează totul, pe Avadhūta nu îl atinge. El este liber.*

15. Pentru că Acela este subtil, invizibil şi imaterial, înţelepţii au vorbit despre accesul la El, în grade progresive.

16. Dar atunci când, pentru cel care se concentrează asupra întregii sale fiinţe, se va produce dispariţia formei, această resorbţie va determina o resorbţie interioară în care apare eliberarea şi de bine, şi de rău.

*Ajungerea în cel mai profund nivel, în Realitate, are ca pas important detaşarea de orice fel de formă, de orice fel de corp.*

17. Toată această otravă teribilă care împrăştie confuzie şi rătăcire poate fi distrusă numai de inefabilul nectar al Spiritului necreat.

18. Gândirea poate ajunge la lucrurile fără formă, forma aparţine vizibilului.

Sinele, fiind dincolo de existenţă şi non-existenţă,

este numit intermediar.

19. Existenţa exterioară este universul, existenţa interioară este numită prakṛti.

Ar trebui să încerci să cunoşti pe Acela care este mai profund decât existenţa interioară.

Acela care este ca laptele în interiorul nucii de cocos.

*Prakṛti considerată în aspectele sale subtile: inteligenţa cosmică, mintea cosmică etc.*

20. Exteriorul este cunoaşterea iluziei.

Cunoaşterea corectă se află în interior.

Numai pornind din interior se cunoaşte interiorul.

La fel ca laptele unei nuci de cocos.

21. În perioada plenitudinii sale, luna este întreagă, de o puritate fără egal.

La fel va fi percepţia Sinelui.

Orice altceva este percepţie dual㠄.

*Clarul de lună este deseori o comparaţie folosită pentru cunoaşterea Realităţii.*

22. În acest mod, nu apare divizarea conştiinţei şi se atinge starea de înţelepciune slăvită sub milioane de nume.

*Focalizarea doar asupra purităţii Sinelui prin forţa discriminării duce la înţelepciune. Perceperea, dacă nu e acoperită de ignoranţă, este doar perceperea Unicului, a Sinelui. Aceasta, în conformitate cu Advaita Vedānta, este singura percepţie adevărată a Realităţii.*

23. Cel care, analfabet sau savant, are o cunoaştere deplină asupra realităţii, prin graţia maestrului, devine străin pentru oceanul renaşterilor.

*Cunoaşterea Realităţii Supreme este singura care opreşte lungul şir al reîncarnărilor.*

24. Detaşat de iubire şi de ură, devotat pentru binele a tot ceea ce există, puternic în conştiinţa sa şi lucid, va aştepta călătoria supremă.

25. Atunci când vasul este spart, spaţiul din vas se resoarbe în spaţiu.

La fel, atunci când nu mai există corp, înţeleptul se resoarbe în forma sa proprie, Sinele suprem.

*După moartea corpului fizic, fiinţa stabilită perfect în conştiinţa eliberată se va topi pentru totdeauna în oceanul divin al Sinelui.*

26. Vei deveni ceea ce gândeşti când mori, s-a spus pentru cei dăruiţi acţiunii. Despre cei înţelepţi (cei stabiliţi în yoga) Nu s-a spus aceasta.

*Şi în Bhagavad Gītā este menţionat că ultimul gând pe care îl ai înainte de moarte îţi va condiţiona viitoarea naştere. Dar acest lucru nu este valabil şi pentru cel care este „stabilit în yoga", adică unit cu Sinele. Acela este liber de orice condiţionări.*

27. Cuvântul poate descrie calea celor care acţionează.

***3***

Dar calea înţelepţilor nu poate fi cuprinsă în cuvinte.

28. Pentru înţelepţii care au înţeles că această cale nu poate fi construită orice idee este deşartă; Idealul este atins prin el însuşi.

*Calea nu există dacă recunoşti că doar Sinele există, aşa cum spun vedanticii. Dualitatea odată transcensă face loc Adevărului suprem, la fel cum soarele care mereu străluceşte deasupra norilor, alunge să fie văzut pretutindeni când norii sunt risipiţi.*

29. Indiferent unde moare un înţelept, loc sacru sau casă a unui om din afara castelor, el nu mai renaşte, se resoarbe în Sinele suprem.

30. Cel care va înţelege că adevărata sa natură este înnăscută, nenăscută, imposibil de cuprins cu mintea, indiferent ce dorinţa-l îndeamnă să facă, nu va fi afectat de niciun rău.

De acum înainte, el nu va mai acţiona.

Un ascet stăpân pe el însuşi nu mai este înlănţuit.

*Aceasta este starea unui eliberat în viaţă: el acţionează fără să acţioneze. El este în deplină armonie cu*

*Divinul, acţiunile nu mai sunt ale lui, ci ale lui Dumnezeu; nicio urmă a personalităţii egotice nu se mai manifestă. Tot ceea ce face este divin.*

31. El atinge Sinele suprem care este fără umbră, fără chip şi fără formă, fără loc, fără corp, fără dorinţe, fără a fi supus dualităţii, iluziei, cu o energie mereu vie.

*Energie mereu vie – energia conştientă.*

32. El atinge Supremul, Sinele etern, în care nu există nici Vedele, nici iniţierile, nici discipol, nici maestru, nici diagrame mistice, nici simboluri, nici nimic altceva.

33. El atinge Supremul, eternul Sine în care nu e nici Šiva, Šakti sau Manu, nici corp, nici formă, nici semne distinctive, nu există pentru el acţiune, început, urmare sau realizare.

*Se poate spune că toate acestea nu există, dacă este recunoscută doar existenţa Sinelui. Iar din perspectiva cuprinderii totale, toate sunt de fapt Sinele.*

34. El atinge Supremul, Sinele etern din a cărui esenţă lumea formelor apare, se menţine şi dispare, la fel precum spuma şi bulele de aer se nasc din apă.

35. El atinge Supremul, Sinele etern unde nu e nici controlul suflului, nici concentrarea privirii, nici posturi, nici cunoaştere sau ignoranţă, nici activitate a canalelor subtile, nimic.

*Chiar tehnicile yoga sau energiile, totul este sub nivelul suprem al Sinelui.*

36. El atinge Supremul, Sinele etern care nu este nici multiplul, niciunul, nici ambele simultan, nici altceva, nu este nici mic, nici mare, nici vast, e fără dimensiuni, nu poate fi măsurat, nici comparat.

*Aceste paradoxuri exprimă tocmai imposibilitatea de a cuprinde în cuvinte necuprinsul, eternul, izvorul a tot.*

37. El atinge Supremul, Sinele etern şi nu contează dacă îşi stăpâneşte simţurile sau nu, dacă este bogat sau sărac, dacă este activ sau inactiv.

*Odată atinsă realizarea supremă, nimic din lumea*

*fenomenală, lumea dualităţii, a iluziei nu-l mai poate influenta.*

38. El atinge Supremul, Sinele etern care nu e nici gândirea, nici conştiinţa, nici corpul, nici simţurile, nici obiectele, nici cele cinci elemente, niciun alt eu, nici spaţiul.

*Metoda negării a tot duce la ceea ce e dincolo de tot – Sinele, în unele metode de meditaţie se recomandă focalizarea gradată asupra corpului fizic, corpurilor subtile, minţii etc. pentru a se răspunde la întrebarea fundamentală: „Cine sunt eu?”. Yoghinul înţelege treptat că nu e nici corpul fizic, nici mintea... El este Sinele.*

39. Atunci când recomandările şi interdicţiile au încetat şi yoghinul a atins Sinele suprem, când mintea sa este liberă de diferenţieri, el nu e nici pur, nici impur;

totul poate fi realizat.

40. Acolo unde nu pot exista nici gândirea, nici cuvântul, cum ar putea exista o învăţătură a unui maestru?

## ***Capitolul** 3*

1. A face deosebirea dintre material şi imaterial nu are sens.

Cum aş putea să slăvesc aici Beatitudinea a cărei formă este cerul, care nu cunoaşte mai mult plăcerea decât absenţa plăcerii care este pură, fără formă, pe care nu o putem numi nici materială, nici imaterială, care pătrunde orice lucru, care are universul întreg drept formă?

*Despre Sinele Suprem se spune că este Existenţă, Conştiinţă, Beatitudine. Aici se vorbeşte despre Beatitudine ca Suprema Existenţă.*

2. Beatitudinea nu este nici albă, nici de vreo altă culoare, cauza şi efectul alcătuiesc această lume.

Beatitudinea este realitatea ultimă.

Astfel sunt liber de orice idee, la fel ca Beatitudinea.

Cum aş putea, o, gândire, să mă înclin în faţa mea

însumi?

*Dialogul cu mintea continuă, punând-o pe aceasta în faţa a ceva de necuprins, de nedescris, dar pretutindeni existent ca Realitate esenţială a tot.*

3. Nu am nici rădăcini, nici nu sunt fără rădăcini, sunt etern.

Nu am nici pasiuni şi nici nu sunt lipsit de ele, sunt etern.

Nu am nici lumină, nici nu sunt lipsit de ea, sunt etern.

Cunoaşterea are o unică savoare, Eu sunt precum cerul.

*Precum cerul, limpede, transparent, nelegat de nimic este şi Avadhūta, cel eliberat.*

4. Care ar fi aici dorinţa şi non-dorinţa, cum să le numesc?

Care ar fi aici ataşamentul şi detaşarea, cum să le numesc?

Care ar fi esenţa lucrurilor şi care nu ar fi aceasta, cum să le numesc? Cunoaşterea are o unică savoare, Eu sunt precum cerul.

*El este sursa existenţei şi este conştient de aceasta. El nu este diferit de tine, de nimeni. El este.*

5. Ce ar putea avea drept formă non-dualitatea, cum să o numesc?

Ce ar putea avea drept formă dualitatea, cum să o numesc?

Ce ar putea fi în întregime etern sau efemer, cum să numesc aceasta? Cunoaşterea are o unică savoare, Eu sunt precum cerul.

6. Realitatea ultimă nu este mai grosieră decât ce e mai subtil, nu este mai mult prezentă decât absentă, fără început, mijloc sau sfârşit, nici manifestată, nici nemanifestată, ea este adevărată.

Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

*Realitatea există, deşi nu e cunoscută. Ea există, dar pentru ignoranţă e de nevăzut Ea este pură continuitate.*

7. Să ştii că toate simţurile noastre sunt asemănătoare cu spaţiul diafan, toate obiectele sunt asemănătoare cu spaţiul diafan.

Ea este imaculată, nici înlănţuită, nici liberă, Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

*Şi simţurile şi tot ce există au aceeaşi unică realitate drept substanţă esenţială.*

8. Nu mă ascund nici în conştiinţă, nici în absenta ei.

Copilul meu, nu sunt ascuns nici în vizibil, nici în invizibil, copilul meu, nu sunt ascuns într-o formă apropiată, copilul meu.

Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

9. Sunt focul care arde acţiunea şi non-acţiunea, sunt focul care arde durerea şi plăcerea, sunt focul care consumă ceea ce este material şi ceea ce este imaterial.

Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

*Conştiinţa trează e singura care există. De aceea, odată ce o trăieşti, simţi că ea arde totul şi rămâne doar ea, precum cerul.*

10. Sunt focul care arde şi răul, şi binele, sunt focul care arde şi ordinea, şi haosul, sunt focul care arde sclavia şi libertatea, Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

*Focul cunoaşterii arde tot – doar Dumnezeu rămâne.*

11. Am sentimente şi nu le am, copilul meu, sunt unificat şi nu sunt astfel, copilul meu, gândesc şi nu gândesc, copilul meu, Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

*Avadhūta are totul fiind una cu totul şi nu are nimic, nefiind atins de nimic.*

12. Nu cunosc iluzia sau absenţa iluziei. Nu cunosc durerea sau absenţa durerii.

Nu cunosc dorinţa de a poseda sau absenţa ei. Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

13. Există spirala desfăşurată a lumii, dar niciodată pentru mine, există fericirea ce apare din bucurie, dar niciodată pentru mine, acest univers este înlănţuit de ignoranţă, dar niciodată pentru mine.

Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

14. Prin acţiune apare lumea, dar eu rămân imuabil, din inerţie apare suferinţa, dar eu rămân imuabil, adevărul dă sens la ceea ce noi suntem, dar eu rămân imuabil.

Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

*Sinele nu este supus transformărilor, este etern, neschimbat, netulburat, neatins de legile devenirii.*

15. Creatorul nu este niciodată sursa suferinţei.

Gândul nu apare prin contactul lui cu suferinţa.

Pentru că acest eu pe care tu îl vezi nu a fost niciodată al meu.

Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

*Mintea este cea care creează stările limitate, suferinţa.*

16. Leagăn al viului şi al inertului, fără a fi hotărâre şi îndoială, leagăn al stării de veghe şi al stării de vis, fără a fi nici bine, nici rău, leagăn al esenţialului şi al neesenţialului, fără a fi nici animat, nici neanimat.

Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

17. Realitate care nu poate fi cunoscută, nici nu poate cunoaşte, a cărei origine nu o putem afla, inaccesibilă cuvintelor, nu este nici gând, nici conştiinţă.

Cum să îţi descriu această realitate, o, Gândire?

Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

*Cel ce există este totul: cunoscător şi obiect de*

*cunoscut şi cunoaşterea. Realitatea Supremă este pura existenţă, nu există altcineva care să o vadă, care să o cunoască.*

18. Realitatea ultimă nu este nici unu, nici multiplu.

Cum să nu fie realitatea ultimă atât deasupra, cât şi dedesubt?

Nu este un obiect care s-a născut şi care are un sfârşit.

Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

19. Eu sunt cu adevărat Realitatea neatinsă de păcatul ataşamentului, eu sunt substratul destinului.

Eu sunt cu adevărat Realitatea – neatinsă de suferinţa reîncarnărilor.

Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

*Avadhūta, fiinţa eliberată, este una cu Realitatea esenţială şi de aceea pătrunde totul şi totodată nu este de nimic influenţată.*

20. Dacă nu sunt trei planuri de existenţă – cum poate să existe un al patrulea?

Dacă nu există trei forme ale timpului cum să vorbim de a patra?

Suprema Realitate este starea celei mai înalte serenităţi.

Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

21. Nu am împărţiri cum ar fi lung sau scurt. Nu am divizări cum ar fi larg sau restrâns.

Nu am divizări cum ar fi unghiular sau circular, Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

22. Nu am avut mamă, tată, fiu sau ceva asemănător.

Nu am fost niciodată născut şi niciodată nu mor.

Nu am avut niciodată o minte.

Suprema Realitate este netulburată şi calmă.

Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum

cerul.

*Neidentificându-se cu corpul fizic şi cu nimic din lumea fenomenelor trecătoare, Avadhūta poate afirma că e nenăscut şi nemuritor.*

23. Sunt pur, foarte pur, dincolo de raţiune şi formă infinită.

Sunt neataşat şi ataşat, dincolo de raţiune şi formă infinită.

Sunt nedivizat şi divizat, dincolo de raţiune şi formă infinită.

Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

*El este neataşat de nimic, fiind pura existenţă a Sinelui şi este ataşat de toate pentru că Sinele este în toate esenţa lor.*

24. Dacă Realitatea supremă are o unică formă, de ce există Brahma şi nenumăraţi zei? Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

*Cunoaşterea este unică precum Unic este Supremul. Orice raportare la zei şi credinţe limitate este fără rost.*

25. Nu pot să spun nici da, nici nu, cum pot eu să vorbesc?

Nu sunt nici partea, nici întregul, cum pot eu să vorbesc? Nu sunt nici definit, nici nedefinit, cum pot eu să vorbesc? Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

*Nicio definiţie nu poate cuprinde infinitul, eternitatea. Orice ai spune ar fi o limitare.*

26. Eu împlinesc suprema acţiune care este non-acţiunea.

Sunt suprema bucurie, desprins de ataşament şi non-ataşament.

Sunt nesfârşită bucurie, desprins de ataşament şi non-ataşament.

Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

27. Există formele care iau aspectul lumii, dar în mine nu e nicio schimbare, Există minciuna şi înşelătoria, dar în mine nu e nicio schimbare, Există adevărul şi falsul, dar în mine nu e nicio schimbare, Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

28. Sunt fără timp, ca apusul

Nu sunt în niciun fel împărţit.

Nu am interior şi nici nu mă trezesc faţă de ceva anume.

Nu sunt nici surd, nici mut. Sunt astfel lipsit de iluzie.

Nu sunt purificat prin stările minţii. Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

*Fiind puritatea existenţei însăşi, nu gândurile sunt cele ce-l purifică pe Avadhūta.*

29. Sunt fără maestru şi nici nu-mi lipseşte maestrul.

Sunt netulburat. Cunoaşte-mă astfel, netulburat şi transcende totul. Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

30. Cum voi spune că asta este jungla sau un templu?

Cum voi spune că este dovedit sau îndoielnic? Existenţa imuabilă este egală, cu adevărat netulburată, Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

31. Sinele, nici viu, nici mort, străluceşte etern.

Fără să fie dovedit sau nedovedit, fără libertate şi fără înlănţuire, el străluceşte etern.

Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

32. Lipsit de naştere, existenţă lumească şi moarte, el străluceşte etern. Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

33. Nu ai nume şi formă – egal faţă de iluzie, sau substanţă – diferenţiere sau nediferenţiere. De ce te plângi, o, minte? Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

*Egalitatea conştiinţei caracterizează viaţa unui*

*Avadhūta. El trăieşte la fel evenimentele de pe pământ; bune sau rele, ele nu îl afectează.*

34. Aşadar de ce să plângi, prietene? Nici bătrâneţea, nici moartea nu există.

Aşadar de ce să plângi, prietene? Nu există durerea naşterii. Aşadar de ce să plângi, prietene? Nicio schimbare nu te afectează. Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

*Dacă eşti una cu Sinele, eşti ceea ce e permanent în naştere şi moarte, şi trece prin lumi, planuri, pământ şi raiuri, mereu fericit şi neînlănţuit.*

35. De ce să plângi, prietene? Nu ai nicio formă proprie. De ce să plângi, prietene? Nu eşti dispersat în forme. De ce să plângi, prietene?

Nu ai nicio legătură cu vârsta. Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

36. De ce să plângi, prietene? Nu ai nicio vârstă.

De ce să plângi, prietene?

Tu nu ai amintiri.

De ce să plângi, prietene?

Eşti desprins de cele cinci simţuri.

Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

*Nu ai amintiri pentru că totul este prezent, într-o divină sincronicitate.*

37. De ce să plângi, prietene? Tu nu ai dorinţe.

De ce să plângi, prietene?

Tu nu ai pasiuni.

De ce să plângi, prietene?

Tu nu cunoşti iluzia.

Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

38. De ce să cauţi puterea, când nu ai bogăţii?

De ce să cauţi puterea, dacă nu ai soţie?

De ce să cauţi puterea, când nu ai nimic al tău?

Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum

cerul.

39. Nici forma, nici devenirea nu au legătură cu noi, nici cu tine, nici cu mine.

Mintea fără ruşine apare ca fiind divizată.

Unitatea şi diversitatea nu ne privesc, nici pe tine, nici pe mine.

Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

40. Nu ai nici cea mai mică urmă de ataşament şi nici de non-ataşament.

Nu ai nici urmă de dorinţă.

Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

41. Nimeni nu meditează în inima ta şi nu e nimic de unificat, nicio meditaţie în inima ta şi nicio indicaţie exterioară.

Şi nu e nimic asupra căruia să meditezi în inima ta, căci nu există nici obiect, nici timp.

Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

42. Ţi-am spus chintesenţa lucrurilor.

Tu nu exişti nici pentru ochii mei, nici în faţa inteligenţei cosmice.

Nu există nici maestru, nici discipol.

Realitatea ultimă este o viziune a cărei formă este spontaneitatea.

Cunoaşterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul.

43. Cum are aici pe pământ Realitatea ultimă forma Beatitudinii?

Cum nu are aici pe pământ Realitatea ultimă forma Beatitudinii?

Cum are aici pe pământ Realitatea ultimă forma cunoaşterii şi a savorii dacă doar Unicul există şi este ca cerul?

*Întrebările sunt puse din perspective diferite: aceea*

*a Supremului, aceea a umanului. Omul care e încă limitat nu poate vedea Beatitudinea Realităţii în viaţa lui. Pe un alt nivel, mai înalt, dar nu al realizării complete, atunci când simţi sau intuieşti Unicul dar nu îl vezi în toate, eşti uimit cum încă există lumea.*

44. Cunoaşte unicul care este Conştiinţă şi este diferit de foc şi aer.

Cunoaşte unicitatea naturii conştiinţei – care este diferită de pământ şi apă. Cunoaşte unicitatea naturii conştiinţei – care este diferită de ceea ce apare şi dispare.

45. Nu am nici natura vidului nici a non-vidului.

Eu nu sunt nici pur, nici impur.

Nu sunt nici cu formă, nici lipsit de formă.

Eu sunt suprema formă a naturii formei însăşi.

46. Renunţă la lume oricare ar fi ea. Renunţă la renunţare în fiecare zi. Renunţă la otrava renunţării şi non-renunţării. Sinele este pur, nemuritor, natural şi imuabil.

*Renunţarea la obiectele acestei lumi nu e suprema renunţare. Uneori apare, paradoxal, ataşamentul de a fi un renunţiator, sau yoghin, sau cineva anume. Sinele odată cunoscut este totul şi în acelaşi timp nu este nimic din toate acestea. Ce poţi să ai, sau ce nu ai?*

## *Capitolul 4*

1. Nu există nici chemare, nici îndepărtare; Cum pot exista flori, frunze, meditaţii şi incantaţii ale textelor sacre, şi cum poate fi adorarea lui Śiva – care este acelaşi în non-diferenţiere?

*Anotimpurile, creşterea florilor sau căderea frunzelor te umplu de uimire când ştii că Sinele este etern şi în acelaşi timp este totul, chiar şi efemeritatea.*

2. Absolutul nu este eliberat de legături şi obstacole.

Absolutul nu este purificat, curăţat şi eliberat. Absolutul nu este liber de unire sau separare. Eu sunt cu adevărat Unicul, liber ca cerul.

*Absolutul doar este, fără alte adjective alăturate lui.*

3. Nu am dezvoltat falsa idee că toată această realitate începe să existe sau că toată acea nerealitāte începe să existe. Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

4. Murdărit, neprihănit, divizat, nedivizat – diferenţiat, nimic din toate acestea nu mă ating.

Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

5. Încă nu am atins, eu, ignorantul, cunoaşterea, nici nu am devenit natura Cunoaşterii.

Şi cum pot să spun că sunt şi ignorant şi cunoscător?

Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

6. Sinele nu îmi apare ca virtuos sau păcătos, ca înlănţuit sau eliberat, nici nu-mi apare unificat sau diferenţiat.

Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

7. Nu am avut niciodată o situaţie înaltă, joasă sau medie.

Nu am prieten sau duşman. Cum să vorbesc despre bine şi rău?

Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

*Trăind în lumina Sinelui nu cunoşti binele sau răul, cunoşti doar lumina.*

8. Nu sunt adoratorul sau forma adoraţiei. Nu sunt nici instruit, nici nu am practicat nimic. Cum să vorbesc despre mine – cel care are natura Conştiinţei?

Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

9. Nu este nimeni aici care pătrunde şi nimic nu e de pătruns.

Nici refugiu, nici lipsa refugiului. Cum să vorbesc despre vid şi non-vid? Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

10. Nu există nimeni care să înţeleagă şi într-adevăr nu e nimic de înţeles.

Nu am cauză şi nici efect.

Cum să spun că pot fi imaginat sau de neimaginat?

Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

11. Nu este nimic divizat, nimic să fie divizat.

Nu am cu ce să cunosc şi nimic de cunoscut.

Cum să vorbesc atunci despre apariţie şi dispariţie?

Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

12. Nu sunt nici cu corp, nici fără corp – nici nu am inteligenţă, minte sau simţuri.

Cum să vorbesc despre ataşament şi non-ataşament?

Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

13. Sinele nu este separat sau deasupra – şi nici nu a dispărut, nici măcar ca idee.

Prietene, cum să vorbesc despre el ca fiind acelaşi sau diferit?

Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

14. Nu se poate spune că am cucerit simţurile, nici că nu le-am cucerit.

Autostăpânirea sau disciplina nu m-au influenţat.

Prietene, cum să vorbesc despre victorie sau înfrângere?

Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

15. Nu am fost niciodată cu formă sau lipsit de formă, niciodată la început, mijloc sau sfârşit.

Prietene, cum pot să vorbesc despre putere sau slăbiciune?

Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

16. Niciodată nu am cunoscut moartea sau lipsa morţii – otrăvirea sau neotrăvirea.

Cum pot să vorbesc despre pur şi impur? Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

17. Niciodată nu am dormit şi niciodată nu am fost treaz.

Niciodată nu am practicat concentrarea şi nu am făcut mudre.

Pentru mine nu există noapte sau zi.

Cum pot să vorbesc despre starea de transcendentă sau starea relativă?

Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

*Mudrā este o categorie de tehnici yoghine care implică realizarea unor gesturi ce se menţin apoi o perioadă de timp pentru trezirea unor energii în fiinţă.*

18. Să mă cunoşti ca fiind diferit de tot şi de toate detaliile care compun totul.

Nu cunosc iluzia sau absenţa iluziei.

Cum să vorbesc despre ritualurile devoţionale de dimineaţă sau de seară?

Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

*Niciun fel de ritual nu mai are rost dacă exişti în conştiinţa Sinelui.*

19. Să mă cunoşti ca fiind înzestrat cu perfecta concentrare.

Să mă cunoşti ca fiind neinfluenţat de scopuri relative sau absolute.

Cum să vorbesc despre uniune şi separare? Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

20. Nu sunt nici învăţat, nici ignorant.

Nu observ nici liniştea, nici absenţa ei.

Cum să vorbesc despre argumente şi contraargumente?

Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

21. Nu am avut niciodată tată, mamă, familie, castă, naştere şi moarte.

Cum să vorbesc despre afecţiune şi iubire nebunească?

Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

22. Niciodată nu am dispărut – sunt mereu manifestat.

Niciodată nu am avut strălucire şi nici nu am fost lipsit de ea.

Cum să vorbesc despre astfel de ritualuri devoţionale de dimineaţă şi de seară?

Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

23. Să mă cunoşti ca fiind dincolo de orice îndoială – liber.

Să mă cunoşti ca fiind dincolo de orice îndoială
— Nedivizat.
Să mă cunoşti ca fiind dincolo de orice îndoială
— Fără pată.
Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

24. Înţeleptul se detaşează de toate meditaţiile, de ceea ce e bun sau rău şi bea nectarul renunţării.

Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

25. Acolo unde mintea nu mai poate cunoaşte nimic, cu adevărat nu mai este nimic de spus. Supremul este Unicul liber. Purificat de gânduri, absorbit în conştiinţa existenţei netulburate, Avadhuta mărturiseşte Realitatea Supremă.

***Capitolul 5***

1. Cuvântul AU M e ca cerul, nu este discernerea esenţei înaltului sau inferiorului.

Care ar putea fi formularea punctului cuvântului AU M

care desfiinţează manifestarea nemanifestatului?

*Aici este o referire la modul în care este scris AUM în limba sanscrită. Există un punct care simbolizează transcendentul.*

2. Aforisme cum ar fi *„Acela eşti tu”* – dovedesc cu adevărat că tu eşti **„i4 ce**/a” fără un al doilea şi acelaşi în toate. Cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?

*Există mai multe afirmaţii vedantice fundamentale, numite Mahāvākya-uri, ce exprimă idei forţă care sintetizează experienţa spirituală în Advaita Vedānta. Mahāvākya-urile, marile rostiri, sunt afirmaţii despre Adevărul ultim, Satya, al totalei unităţi şi unicităţi divine.*

*Acestea sunt:*

*Prajnana Brahma – Conştiinţa este Brahman (Realitatea Supremă).*

*Aham Brahma Asmi – Eu sunt Brahman.*

*Tat tvam aşi – Tu eşti Acela (Brahman).*

*Ayamatma Brahma – Acest Ātman este Brahman.*

*Sarvam Khalvidam Brahma – Toate acestea sunt într-adevăr Brahman.*

3. Dacă Acela e identic în toate, dacă este detaşat de sus şi jos, dincolo şi aici, înăuntru şi în afară şi chiar de sensul unităţii, atunci – Cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?

4. Nu există diferenţe între reguli şi precepte – nu există cauză sau efect.

Cel care este acelaşi în toate este lipsit de cuvinte sau formulări. Cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?

5. Nu există cunoaştere sau ignoranţă şi nici practica concentrării.

Nu există spaţiu sau absenţa spaţiului şi nici practica concentrării. Cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?

6. Nu există recipient, corp individual sau individualitate.

Nu există diferenţă între cauză şi efect. Cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?

7. Există numai starea de libertate care este Totul, nediferenţiat, neatins de diferenţa dintre lung şi scurt sau dintre rotund şi ascuţit.

Cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?

8. Iată Unicul – fără vid sau absenta vidului, puritate sau impuritate – întreg sau parte. Cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?

9. Nu există distincţia între diferit şi non-diferit.

Nu există distincţia înăuntru – afară, sau întâlnirea celor două. Cine este, acelaşi în toate, strigând în inima

mea?

10. *Acela* nu este de natura discipolului sau a celui ce nu urmează o cale; nici nu este judecarea diferenţelor între ceea ce are viaţă şi ceea ce nu are viaţă.

Există doar starea de libertate – Totul – Nediferenţiatul.

Cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?

11. Nu este nici cu formă, nici fără formă, diferenţă sau fără diferenţă, manifestare sau evoluţie.

Cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?

12. Nu există înlănţuire – din cauza calităţilor bune sau rele.

Cum voi face acţiunile legate de moarte şi viaţă?

Există numai Fiinţa pură, nepătată – Aceeaşi în toate…

Cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?

13. Iată Fiinţa lipsită de existenţă şi non-existenţă –, dorinţă şi absenţa dorinţei.

Iată cu adevărat cea mai înaltă conştiinţă – una şi aceeaşi cu libertatea. Cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?

14. Iată adevărul ce nu e diferit de adevăruri – cu legături şi fără legături.

Dacă este acelaşi în toate şi lipsit de toate – Cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?

15. Iată Supremul – lipsit de asociere şi disociere diferit de casă sau acoperământ.

Iată Supremul, lipsit de cunoaştere şi ignoranţă.

Cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?

16. Schimbător şi neschimbător, definirea şi nedefinirea nu sunt adevărate dacă adevărul e doar în Sine – Cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?

17. Cu adevărat Fiinţa este Totul. Iată Fiinţa conştientă care este atotcuprinzătoare şi nedivizată.

Iată Fiinţa conştientă, singură şi neschimbătoare.

Cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?

18. Este o prostie să vezi diferenţa în nediferenţiat.

A te îndoi de ceea ce e dincolo de îndoială este ignoranţă.

Dacă există doar o conştiinţă unică nedivizată atunci cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?

19. Nu există stare de libertate – nici virtute, nici viciu.

Nici stare de perfecţiune sau de mizerie. Cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?

20. Dacă Fiinţa peste tot aceeaşi este lipsită de cauză şi efect – divizare şi subdivizare, culoare şi lipsa culorii – Cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?

21. Sinele este aici în conştiinţa universală care este Totul, nedivizat.

Este aici în conştiinţa universală care este absolută şi imuabilă. Este aici în conştiinţa universală care este diferită de om şi alte fiinţe. Cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?

22. Sinele transcende totul, este nedivizibil şi atoatepătrunzător.

Nu este atins de impuritatea ataşamentului, imuabil şi atoatepătrunzător.

Este fără noapte şi zi şi atoatepătrunzător.

Cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?

23. Nu există apariţia legăturilor şi eliberarea de legături.

Nu există apariţia unirii şi a separării. Nu există apariţia judecării şi disputelor. Cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?

24. Aici este negarea timpului, non-timpului şi chiar a atomului focului – dar nu negarea Adevărului absolut. Cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?

25. Iată Sinele lipsit de corp şi imaterial. Este cu adevărat Supremul Unic – lipsit de somn şi somn adânc.

Iată Supremul Unic lipsit de nume şi porunci.

Cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?

*Starea de veghe (jāgrat), cea de somn cu vise (svapna), şi cea de somn fără vise [suşuptij sunt cele trei stări obişnuite ale omului. Turiya, cea de a patra stare, le este superioară şi corespunde conştiinţei Sinelui. Turiyatita semnifică starea fiinţei eliberate (jivanmukti) şi se spune că o transcende pe cea de a patra.*

26. Pur, vast şi acelaşi pretutindeni ca cerul.

Sinele este identic în toate şi lipsit de toate.

Este Fiinţa neschimbată separată de esenţă, non-esenţă şi schimbare.

Cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?

27. Acesta este Sinele – care este mai mult decât detaşat de virtute şi viciu, de ceea ce este material sau nematerial, de dorinţă sau lipsa dorinţei. Cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?

28. Acesta este Sinele, acelaşi în toate, care nu cunoaşte nici suferinţa, nici lipsa ei.

Acesta este Supremul, el nu e nici fericit, nici nefericit.

Supremul Adevăr nu e nici profesor, nici discipol.

Cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?

29. Cu adevărat nu e nici urmă de material, nematerial.

Nici nu e mobil, nici imobil – nici la fel, nici diferit.

Sinele nu este caracterizat nici de logică, nici de lipsa ei.

Cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?

30. *Acela* are ca esenţă o multitudine de esenţe;

se spune că *Acela* nu este separat de propria sa esenţă, că acţiunea în lumea fenomenelor este ireală. Cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?

31. Dacă Vedele au afirmat în diferite feluri că tot acest univers de la cer la pământ nu e decât apa unui miraj.

Dacă tu eşti identic cu Unicul, egal prezent în toate.

Cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?

32. Acolo unde mintea nu mai poate cunoaşte nimic, cu adevărat nu mai este nimic de spus. Supremul este Unicul liber. Purificat de gânduri, absorbit în conştiinţa existenţei netulburate, Avadhūta mărturiseşte Realitatea Supremă.

***Capitolul 6***

1. Šruti-urile afirmă în diferite feluri că eterul, universul şi noi înşine suntem ca un miraj.

Din moment ce Beatitudinea este aceeaşi cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut, cum să existe comparabil şi comparaţie?

*Šruti-urile reprezintă scrierile sacre hinduse. Faţă de literatura care este creată de om, šruti-urile sunt scrise în urma revelaţiilor divine pe care le-au avut înţelepţii; ele sunt transmise de Divin.*

2. Supremul nu este nici divizibil, nici indivizibil.

Nici nu face vreo acţiune schimbătoare, şi nici nu e neschimbător.

Din moment ce Beatitudinea este aceeaşi cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut, cum să existe închinarea – cum să existe austeritatea?

*În identificarea totală cu El, pe care o trăieşte Avadhūta, practicile consacrate Unicului devin lipsite de sens.*

3. Spiritul este cu adevărat suprem, nedivizibil – atotpătrunzător şi dincolo de măreţie sau micime.

Spiritul este Beatitudinea neîntreruptă de nimic.

Ce am putea face cu mintea şi vorbirea?

4. Sinele este negarea diferenţei dintre zi şi noapte. Sinele este negarea înălţării şi neînălţării Soarelui.

Dacă nu există decât unicul nedivizibil, cum să existe Soare, Lună şi Foc?

*Soare, Luna, Focul semnifică aici dualitatea şi energia. Ele nu există în transcendenţa Sinelui.*

5. Sinele este acela în care diferenţa între dorinţă şi lipsa dorinţei, dintre acţiune şi neacţiune au dispărut.

Din moment ce Beatitudinea este aceeaşi cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut.

Cum să existe mintea divizată între exterior şi interior?

6. Dacă Sinele nu este nici esenţa, nici lipsa esenţei, dacă nu e nici vid, nici lipsa vidului.

Din moment ce Beatitudinea este aceeaşi cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut, cum să fie cineva primul, cum să fie ultimul?

7. Dacă Sinele este negarea diferenţei şi a non-diferenţei, a cunoscătorului şi a cunoscutului.

Din moment ce Beatitudinea este aceeaşi cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut, cum să fie cineva al treilea, cum să fie al patrulea?

8. Vorbirea şi tăcerea nu sunt adevărate, cunoscutul şi necunoscutul nu sunt adevărate.

Din moment ce Beatitudinea este aceeaşi cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut, cum să existe obiecte, simţuri, minte şi intelect?

9. Eterul şi aerul nu sunt adevărate;

pământul şi focul nu sunt adevărate.

Din moment ce Beatitudinea este aceeaşi cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut, cum să existe nor, cum să existe apă?

*Cele cinci elemente subtile fundamentale sunt şi ele cuprinse în beatitudine, nu există nimic altceva.*

10. Dacă Sinele este negarea lumilor imaginate dacă este negarea zeilor imaginaţi.

Din moment ce Beatitudinea este aceeaşi cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut, cum să existe conştiinţa binelui şi a răului?

11. Sinele este negarea morţii şi a nemuririi.

Este negarea acţiunii şi inacţiunii.

Din moment ce Beatitudinea este aceeaşi cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut, cum se poate vorbi despre apariţie şi dispariţie?

12. Nu există împărţirea între prakṛti şi puruşa.

Nu există diferenţa între cauză şi efect.

Din moment ce Beatitudinea este aceeaşi cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut, cum se poate vorbi despre Sine şi non-sine?

*În filosofia sāṃkhya şi yoga, prakṛti este natura, creaţia şi puruşa este spiritul.*

13. Nu există apariţia celui de al treilea fel de suferinţă sau al doilea fel de suferinţă datorate guṇa-elor.

Din moment ce Beatitudinea este aceeaşi cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut, cum se poate să existe bătrânul, tânărul şi copilul?

*În filosofia sāṃkhya şi yoga, guṇa-ele reprezintă calităţile fundamentale ale naturii: rajas, tamas, sattva, respectiv dinamismul, inerţia, echilibrul.*

14. Supremul nu are castă şi statut social nu are cauză şi nu acţionează.

Din moment ce Beatitudinea este aceeaşi cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut, cum să existe conştiinţa celui distrus şi a celui nedistrus?

15. Nu există distrus şi nedistrus.

Nu există născut şi nenăscut.

Din moment ce Beatitudinea este aceeaşi cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut, cum să existe perisabil şi neperisabil?

16. Sinele este negarea masculinului şi a non-masculinului

A femininului şi a non-femininului.

Din moment ce Beatitudinea este aceeaşi cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut, cum să existe conştiinţa bucuriei şi a lipsei bucuriei?

17. Dacă Supremul nu este atins de iluzie şi tristeţe, îndoială şi suferinţă

Din moment ce Beatitudinea este aceeaşi cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut, cum să existe „Eu” şi „al meu”?

18. Supremul este distrugerea virtuţii şi a viciului, a

înlănţuirii şi a eliberării de legături.

Din moment ce Beatitudinea este aceeaşi cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut, cum să existe aici conştiinţa tristeţii şi absenţa acesteia?

19. Nu există distincţia între cel care sacrifică şi ceea ce este sacrificat, nici între foc şi ceea ce îl compune.

Din moment ce Beatitudinea este aceeaşi cu

Unicul, atotcuprinzătorul absolut, cum pot să existe fructele acţiunii?

20. Sinele este cu adevărat neatins de tristeţe şi absenţa tristeţii.

Sinele este neatins de mândrie şi absenţa mândriei.

Din moment ce Beatitudinea este aceeaşi cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut, cum poate să existe conştiinţa ataşamentului şi a non-ataşamentului?

21. Nici schimbarea de la iluzie la eliberarea de iluzie nu există.

Nici schimbarea de la lăcomie la eliberarea de lăcomie.

Din moment ce Beatitudinea este aceeaşi cu

Unicul, atotcuprinzătorul absolut, cum să existe conştiinţa discriminării şi lipsa discriminării?

22. Nu a existat niciodată „tu” şi „eu”.

Diferenţa de familie şi rasă este falsă.

Eu sunt cu adevărat Beatitudinea, realitatea supremă, în această situaţie cum să mă adresez cuiva?

23. Sinele este acela în care dispare diferenţa între profesor şi discipol şi dispare şi consideraţia faţă de învăţătură.

Eu sunt cu adevărat Beatitudinea, realitatea supremă, în această situaţie cum să mă adresez cuiva?

24. Nu există împărţirea imaginară în corpuri.

Nu există împărţirea imaginară în lumi.

Eu sunt cu adevărat Beatitudinea, realitatea supremă, în această situaţie cum să mă adresez cuiva?

25. Sinele, niciodată înzestrat cu pasiune sau

caracterizat de lipsa ei, este neprihănit, imuabil şi pur.

Eu sunt cu adevărat Beatitudinea, realitatea supremă, în această situaţie cum să mă adresez cuiva?

26. Nu există separarea în cei cu corp şi cei fără corp.

Nici nu este adevărat că există acţiune falsă.

Eu sunt cu adevărat Beatitudinea, realitatea supremă, în această situaţie cum să mă adresez cuiva?

27. Acolo unde mintea nu mai poate cunoaşte nimic, cu adevărat nu mai este nimic de spus. Supremul este Unicul liber. Purificat de gânduri, absorbit în conştiinţa existenţei netulburate, Avadhūta mărturiseşte Realitatea Supremă.

***Capitolul 7***

1. Iluminatul nud sau acoperit cu zdrenţe adunate de pe drum urmează calea ce depăşeşte binele şi răul şi locuieşte în pustiu absorbit în pura Existenţa netulburată.

2. Absenţa oricăror însemne îl face însemnat.

Absenţa unei adrese bune sau false îi dăruieşte necondiţionarea.

Doar Realitatea Supremă îl iluminează. Cum ar putea fi el obiectul unor discuţii?

3. Nici dorinţele, nici lanţurile nu-l împiedică.

Nu are nevoie să împlinească ritualuri pentru a fi detaşat.

Astfel, eliberat de toate lucrurile, El este pur.

4. Cum poate fi vorba despre material şi nematerial?

Pasiune şi ataşament?

Imaculată, imuabilă, la fel ca cerul

Astfel este, aici pe pământ, forma înnăscută a realităţii.

5. Cum să o găseşti aici jos, şi unde?

Cum să găseşti aici o formă fără formă? Cum să fie ea subiectul percepţiei?

6. Sufletul universal are forma cerului, Sufletul

universal este imaculat. Cum să-ţi imaginezi o divizare în sclavie, libertate, schimbare?

7. Totul este identic cu Realitatea Unică.

Ce orgoliu să vorbeşti despre unire şi separare!

Totul este identic cu Realitatea Supremă.

Cum să vorbeşti despre unele lucruri ca fiind esenţiale şi despre altele ca fiind superficiale?

8. Totul este identic cu Realitatea unică, la fel de limpede ca cerul.

Cum să insistăm că există aici jos ataşament şi detaşare, indiferenţă şi pasiune?

9. Atunci când nu există nici unire, nici separare se poate vorbi despre detaşare.

Când nu e nici percepţie, nici absenţa percepţiei

Se percepe cu adevărat.

10. Legat mereu de cunoaştere şi ignoranţă, cum să se elibereze de dualitate-non-dualitate?

Cum să simtă atunci când e total detaşat savoarea unică, imaculată?

11. Împărţit fără să fie împărţit şi nici intact, ataşat fără să fie ataşat, nici detaşat, cum să fie aici jos esenţialul-superficialul asemănător cu cerul, realitate cu o savoare unică?

12. Eliberat de toate lucrurile, de toată realitatea cum este el aici jos – viu sau mort?

Cine meditează sau nu meditează?

13. Toată această lume este o iluzie, ca un miraj în plin deşert. Asemănătoare conştiinţei infinite, Singură Beatitudinea există.

14. Suntem indiferenţi faţă de toate lucrurile de la practici religioase şi datorie până la eliberare.

Cum să avem vreo legătură cu ataşamentul sau non-ataşamentul?

Doar savanţii îşi închipuie asta.

15. Acolo unde mintea nu mai poate cunoaşte nimic, cu adevărat nu mai este nimic de spus. Supremul este

Unicul liber. Purificat de gânduri, absorbit în conştiinţa existenţei netulburate, Avadhuta mărturiseşte Realitatea Supremă.

***Capitolul 8***

1. Prin pelerinajul meu către Tine
Am depăşit forţa atotpătrunderii tale.
Prin meditaţia mea, am depăşit transcendenţa minţii Tale.
Transcendenta vorbirii tale a fost distrusă prin cântecul Slavei Tale.
Iartă-mi pentru totdeauna aceste trei păcate.

2. Un înţelept este cel a cărui inteligenţă nu este lovită de pasiune – este cel care se autocontrolează, este bun şi pur – este cel care nu posedă nimic, este detaşat – mănâncă moderat – este tăcut şi liniştit şi îşi găseşte refugiul în Sinele Suprem.

3. Înţeleptul este vigilent şi hotărât – gândeşte profund şi a cucerit cele şase înlănţuiri;
nu este orgolios şi îi onorează pe ceilalţi;
este puternic, prietenos cu toţi, plin de compasiune şi are o cunoaştere vastă.

4. Înţeleptul este compasional, nonviolent şi îndură totul.
Are inima pură şi este esenţa adevărului; este la fel cu toată lumea şi binevoitor cu toţi.

5. Cine este un Avadhūta ar trebui ştiut de toţi cei binecuvântaţi, de cei care cunosc adevărul semnificaţiilor literelor Veda-elor şi de cei care studiază Veda şi Vedānta.

6. Semnificaţia literei „A” este că Avadhūta este eliberat de înlănţuirea speranţelor, este pur la început, mijloc şi sfârşit şi se odihneşte mereu mă bucurie.

7. Silaba „VA” este emblema celui în care toate dorinţele au încetat, a cărui vorbire este valoroasă şi trăieşte mereu în prezent.

8. Silaba „DHU” este semnul celui ale cărui ramuri

sunt albite de vreme – a cărui minte este purificată – care a terminat cu toate bolile – şi care este eliberat prin practica concentrării şi a meditaţiei.

9. Silaba „TA” îl reprezintă pe acela prin care gândul despre Adevăr a fost neîntrerupt menţinut, cel care este detaşat de gânduri şi eforturi şi care este eliberat de ignoranţă şi egoism.

10. Această Gītā sau cânt este compus de

Dattātreya Avadhūta care este încarnarea beatitudinii.

Cel care citeşte această Gītā sau o aude nu se va mai renaşte.

*Aceia care vor trăi profund adevărurile cântate aici nu se vor mai renaşte.*

***Cuprins***

Prefaţă pentru ediţia în limba română 5
Introducerea ediţiei în limba franceză 23
Capitolul 1.31
Capitolul 2.51
Capitolul 3.62
Capitolul 4.80
Capitolul 5.87
Capitolul 6.98
Capitolul 7.107
Capitolul 8.111
Cuprins 114

**www.kamala.ro**
**CENTRUL DE YOGA ŞI NATURISM**
**KAMAIA**

**A fost înfiinţat în 1995, cu un scop foarte clar: promovarea unui mod de viaţă sănătos şi spiritual**

**Localizat în Braşov, Centrul Kamala desfăşoară cursuri şi publică lucrări din domeniile terapiilor**

**naturale, spiritualităţii şi dezvoltării personale.**

***Armonii pentru trup şi suflet***

**Vă oferim acum posibilitatea de a cumpăra cărţi direct de ia editura noastră, prin internet. Pe site-ul nostru veţi găsi tematica şi programul cursurilor noastre, extrase din cărţi, articole publicate în revista de naturism şi spiritualitate Elixirium şi alte noutăţi. De asemenea puteţi beneficia de promoţiile noastre, vă puteţi procura cărţi mai vechi sau la preţ redus, etc.**